

<http://alampasis.blogspot.com>

**ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
(ΑΚΥΡΩΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)**

ΑΙΤΗΣΗ

1. Του Α Κ του Κυριάκου, κατοίκου Άνω Κυψέλης Αττικής, οδός,
αρ.,

2. Της Α Π του Κωνσταντίνου, κατοίκου Πειραιά, οδός, αρ.,

ΚΑΤΑ

Του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό
Οικονομικών.

ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΩΣΗΣ

1. Της υπ' αριθμόν ΠΟΛ 1211/10-10-2011 (ΦΕΚ 2298/Β' /13-10-2011)
απόφασης του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών για την επιβολή του
Έκτακτου Ειδικού Τέλους Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών
(Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.) που θεσπίζεται με τις διατάξεις του άρθρου 53 του Ν.
4021/2011.

2. κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως της Διοικήσεως
προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ:

1. Το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε παρά τον σκόπιμο χαρακτηρισμό του ως «τέλος», αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ. Η σκοπιμότητα του χαρακτηρισμού του ως δήθεν τέλους, έγινε προς την κατεύθυνση: α) η είσπραξη να επιχειρηθεί ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ, μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ [βλ. λόγος ακυρώσεως υπ' αριθμ. 2] και β) να παρακαμφθούν τα άρθρα 43 παρ. 2 εδ. Β και 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος [βλ. λόγος ακυρώσεως υπ' αριθμ. 3].

2. ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η έναρξη αναγκαστικής εκτέλεσης με την ταμειακή βεβαίωση καταλογισθέντος ποσού, εάν προηγουμένως ο υπόχρεος δεν έχει λάβει ΠΛΗΡΗ γνώση της σε βάρος του καταλογιστικής πράξης, κατόπιν υποχρεωτικής σύνταξης φύλλων υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά, υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ. με παράθεση σε αυτό της αξίας καθενός ακινήτου, της συνολικής αξίας της ακίνητης περιουσίας και του υπολογισμού του φόρου, η οποία ΤΟΤΕ ΜΟΝΟ αποτελεί νόμιμο τίτλο είσπραξης της οφειλής (Ad hoc 933/2009 ΣΤΕ, ΕΣ Ι Τμ. 574/2008, 1791/2007, 1406, 994/2006, ΣτΕ 1620/2005, 2282/2000).

3. Το περιεχόμενο της Υπουργικής Απόφασης του άρθρου 24 αρ. 6 του ν.2130/1993 σύμφωνα με το οποίο «για τον υπολογισμό της αξίας των ακινήτων λαμβάνονται υπόψη το ύψος της τιμής ζώνης και ο συντελεστής παλαιότητας (...)», με την οποία (ΥΑ) καθορίζονται και

ισχύουν κάθε φορά η τιμή ζώνης και ο συντελεστής παλαιότητας για τον υπολογισμό του ΤΑΠ, όπως αυτή εκδίδεται (και) με την υπό κρίση συγκεκριμευμένη εξουσιοδοτική διάταξη της παρ. 1 της αιτιολογικής έκθεσης, η οποία παραπέμπει στην ως άνω Υπουργική Απόφαση (του άρθρου 24 αρ. 6 του ν.2130/1993), βάσει της οποίας υπολογίζεται (και) το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε, δεν κινείται εντός των επιτρεπτών όριων της συνταγματικής διάταξης του άρθρου 43 παρ. 2 εδ. β΄. Κατά συνέπεια οι διατάξεις αυτές αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος και ως εκ τούτου είναι ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Η συγκεκριμένη νομοθετική εξουσιοδότηση της παρ. παρ. 6 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 προς τον υπουργό των Οικονομικών, ως εκ του περιεχομένου της, ΔΕΝ αφορά σε θέματα επιτρεπτά κατά τη διάταξη του εδαφ. β` της παρ. 2 του άρθρου 43 του Συντάγματος επειδή αναφέρεται σε συμπληρωματική νομοθετική ρύθμιση θεμάτων προσδιορισμού νέας φορολογικής εννοίας, δηλαδή, της πραγματικής αξίας των ακινήτων στα οποία επιβάλλεται ο εν λόγω φόρος, όπως αυτή (αξία) διαμορφώνεται μεταξύ άλλων από την τιμή ζώνης και το συντελεστή παλαιότητας, ενώ δεν προσδιορίζει ειδικότερα την πραγματική αξία των ακινήτων, ούτε τα ουσιώδη στοιχεία της μεθόδου του τεκμαρτού προσδιορισμού της, κατά συνέπεια, δεν καθορίζει τον τρόπο εξευρέσεως της φορολογητέας ύλης, αλλά τα θέματα αυτά τα αναθέτει προς ρύθμιση [με την έκδοση κανονιστικών διοικητικών πράξεων] στον υπουργό Οικονομικών, πράγμα το οποίο έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τις διατάξεις των παρ. 1 και 4 του άρθρου 78 του Συντάγματος.

4. Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης (άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος),

- Αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος)
- Οι προκλητικές απαλλαγές από το έκτακτο ειδικό «τέλος» ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών (Εκκλησία κ.α.). Άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων με την καθιέρωση προνομίων ή εξαιρέσεων από τον γενικό κανόνα βασισμένων σε αυθαίρετα κριτήρια κατά τρόπο που προκαλείται το κοινό περί Δικαίου Αίσθημα.
- Το Δικαίωμα στην ιδιοκτησία (άρθρο 17 του Συντάγματος παρ. 1 Σ και άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών).
- Αρχή της απαγορεύσεως της διπλής φορολογίας (άρθρο 17 του Συντάγματος).

5. Άρθρα 2 παρ. 1 και 5 παρ. 1 του Συντάγματος. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας μεταξύ των περιορισμών στα ως άνω δικαιώματα και του επιδιωκόμενου με αυτούς σκοπού, και ειδικότερα της επί μέρους έκφασής της, της αναγκαιότητας ή του ηπιωτέρου μέσου (η λήψη του μέτρου αυτού να είναι το μόνο μέσο, κατ' αποκλεισμό κάθε άλλου προβλεπόμενου από τις κείμενες διατάξεις).

6. Ο κοινωφελής χαρακτήρας της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού η οποία λειτουργεί χάριν του Δημοσίου συμφέροντος και ειδικότερα της «καλύτερας δυνατής εξυπηρετήσεως του δημοσίου συμφέροντος»...

Επί του ιστορικού της υποθέσεως

Με την υπ' αριθμόν 1211/10-10-2011 Απόφασή του Αναπληρωτή

Υπουργού Οικονομικών (ΦΕΚ 2298/Β΄/13-10-2011), εξειδικεύτηκε η διαδικασία εκτέλεσης του Ν 4021/2011 (ΦΕΚ 218/Α΄/03-10-2011) περί επιβολής «Έκτακτου Ειδικού Τέλους Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.)» ως εξής: «Καθορισμός του τρόπου και της διαδικασίας για: α) την είσπραξη του έκτακτου ειδικού τέλους ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών μέσω των λογαριασμών του κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, β) τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους κατά τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. από τον κύριο ή επικαρπωτή του ακινήτου σε περίπτωση μη καταβολής του μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, γ) τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους σε περίπτωση μη συνδρομής των προϋποθέσεων απαλλαγής και δ) την εφαρμογή των διατάξεων των παραγράφων 6,7, του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 11 καθώς και των προϋποθέσεων επιστροφής του ειδικού τέλους από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., για το έτος 2011».

Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας στο σχέδιο νόμου «Ενισχυμένα μέτρα εποπτείας και εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων (...)» [Ν 4021/2011 ΦΕΚ 2298/Β΄/13-10-2011] ορίζεται στη σελίδα 1 παρ. 3 ότι «με κριτήριο την καθολικότητα, την αναλογικότητα και την προσφορότητα, (δηλαδή τη δυνατότητα ταχείας είσπραξης των σχετικών εσόδων, έτσι ώστε να διασφαλισθεί η εκτέλεση του προϋπολογισμού του 2011,) επιλέχθηκε από την Κυβέρνηση η επιβολή ειδικού τέλους στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα με οικιστική ή εμπορική χρήση, αφού λήφθηκε υπόψη, αφενός μεν ότι το μέτρο αυτό συμβάλλει λιγότερο, σε σύγκριση με άλλα δυνατά μέτρα αμέσου αποτελέσματος (όπως π.χ. μείωση των μισθών και συντάξεων κ.ό.κ) στην περαιτέρω αύξηση της ύφεσης, αφετέρου δε, ότι επιβάλλεται σε περιουσία της οποίας η πραγματική αξία εξαρτάται απολύτως από την επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων και συνεπώς, εμπεριέχει σαφή στοιχεία εμμέσου ανταποδοτικής ικανότητας» .

Επίσης, σύμφωνα με το ίδιο εδάφιο της ίδιας ως άνω αιτιολογικής έκθεσης που προβλέπει τα γενικά χαρακτηριστικά του μέτρου, επιβάλλεται ειδικό τέλος κλιμακούμενου συντελεστή με τιμή τα 3 έως 16 ευρώ ανά τ.μ. στις

ηλεκτροδοτούμενες δομημένες επιφάνειες με οικιστική ή εμπορική χρήση οι οποίες αποτελούν και τη βάση επιβολής του Τ.Α.Π. της παρ. 1 του άρθρου 24 του ν.2130/1993. Στην ίδια παράγραφο ορίζεται επίσης το είδος της περιουσίας πάνω στην οποία επιβάλλεται το τέλος σύμφωνα με την πρόβλεψη της παρ. 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος (!!!), η οποία είναι οι δομημένες επιφάνειες που ηλεκτροδοτούνται για οικιστική ή εμπορική χρήση και οι οποίες αποτελούν την βάση και για το τέλος της ακίνητης περιουσίας που επιβάλλεται υπέρ των Ο.Τ.Α. σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 24 του ν.2130/1993. Τέλος, στην παράγραφο 1 αρ. 2 προβλέπεται ότι «Για τον υπολογισμό του τέλους της παρ. 1 λαμβάνεται υπόψη το εμβαδόν της δομημένης επιφάνειας, το ύψος της τιμής ζώνης και η παλαιότητα του ακινήτου, όπως αυτά αναγράφονται στο λογαριασμό της Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος με βάση τα οποία λογίστηκε κατά την 17.9.2011, το τέλος ακίνητης περιουσίας της παρ. 1 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 (...)». Περαιτέρω με την παράγραφο 8 της ίδιας αιτιολογικής έκθεσης της τροπολογίας στο σχέδιο νόμου «Ενισχυμένα μέτρα εποπτείας και εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων (...)» (Ν 4021/2011) ορίζεται ότι «η βεβαίωση του ειδικού τέλους συντελείται με την εγγραφή του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου στις μηχανογραφικές καταστάσεις της Δ.Ε.Η. και των λοιπών εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος και ο κατάλογος αυτός αποτελεί τον τίτλο βεβαίωσης για το Ελληνικό Δημόσιο και τον αντίστοιχο χρηματικό κατάλογο των αρμόδιων Δ.Ο.Υ. Αρμόδιος προϊστάμενος Δ.Ο.Υ. είναι ο προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. φορολογίας εισοδήματος του κυρίου ή επικαρπωτή του ακινήτου κατά την ημερομηνία αρχικής έκδοσης του λογαριασμού της Δ.Ε.Η. και των εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος κατ' έτος». Με την παράγραφο 11 ορίζεται ότι «σε περίπτωση που δεν καταβληθεί το τέλος, η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος προβαίνουν στη διακοπή του ρεύματος και δεν το επαναχορηγούν μέχρι να εξοφληθεί το οφειλόμενο τέλος. Αν δεν ζητηθεί η επαναχορήγηση του ηλεκτρικού ρεύματος, η Δ.Ε.Η.

και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος, αφού διαγράψουν τον υπόχρεο συνδρομητή γνωστοποιούν τη διαγραφή στο Ελληνικό Δημόσιο, ώστε να μεριμνήσει για την είσπραξη του οφειλόμενου τέλους, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα για την Είσπραξη Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.).» Τέλος, στην παράγραφο 13 προβλέπεται ότι «με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών ρυθμίζεται ο ειδικότερος τρόπος και η διαδικασία για την είσπραξη του τέλους μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, για τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους κατά τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. από τον κύριο ή επικαρπωτή του ακινήτου σε περίπτωση μη καταβολής του μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, οι προϋποθέσεις και η διαδικασία επιστροφής του ειδικού τέλους από την αρμόδια Δ.Ο.Υ...».

Την 3^η Οκτωβρίου του 2011 δημοσιεύθηκε στο Φύλλο Εφημερίδας της Κυβέρνησης ο Ν. 4021/2011 (ΦΕΚ 218/Α΄/03-10-2011). Στο άρθρο 53 του Ν. 4021/2011 προβλέπεται η επιβολή «Έκτακτου Ειδικού Τέλους Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.)». Ειδικότερα το άρθρο 53 του Νόμου 4021/2011 ορίζει τα εξής:

1. Για επιτακτικούς λόγους εθνικού συμφέροντος που συνίστανται στην άμεση μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος, επιβάλλεται ειδικό τέλος υπέρ του Δημοσίου στις ηλεκτροδοτούμενες για οικιστική ή εμπορική χρήση δομημένες επιφάνειες των ακινήτων που υπάγονται κατά τη 17η Σεπτεμβρίου κάθε έτους στο τέλος ακίνητης περιουσίας που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 24 του Ν. 2130/1993 (Α΄ 62) σύμφωνα με τις επόμενες διατάξεις του παρόντος άρθρου.

2. Για τον υπολογισμό του τέλους της παραγράφου 1 λαμβάνεται υπόψη το εμβαδό της δομημένης επιφάνειας, το ύψος της τιμής ζώνης και η παλαιότητα του ακινήτου, όπως αυτά αναγράφονται στο λογαριασμό της Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος με βάση τα οποία λογίστηκε κατά τη 17.9.2011 το τέλος ακίνητης περιουσίας της παρ. 1 του άρθρου 24 του Ν. 2130/1993, καθώς και συντελεστής προσαύξησης

αντιστρόφως ανάλογος προς την παλαιότητα του ακινήτου και συντελεστής προσδιορισμού του τέλους σε ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο σύμφωνα με τους ακόλουθους πίνακες:

α)

Συντελεστής ειδικού τέλους (ευρώ/τ.μ.)	Τιμή ζώνης
0,5	Πολύτεκνοι και ανάπηροι της παρ. 6, με ακίνητα που ιδιοχρησιμοποιούν σε περιοχές με τιμή ζώνης από 0 - 3.000 ευρώ
3	μέχρι 500 ευρώ
4	501 - 1.000 ευρώ
5	1.001 - 1.500 ευρώ
6	1.501 - 2.000 ευρώ
8	2.001 - 2.500 ευρώ
10	2.501 - 3.000 ευρώ
12	3.001 - 4.000 ευρώ
14	4.001 - 5.000 ευρώ
16	άνω των 5.001 ευρώ

β)

Παλαιότητα	Συντελεστής
μέχρι και 26 έτη	1
25 μέχρι και 20 έτη	1,05

19 μέχρι και 15	1,10
14 μέχρι και 10	1,15
9 μέχρι και 5	1,20
4 έως 0	1,25
Ανεξαρτήτως παλαιότητας προκειμένου για ακίνητα ιδιοκτησίας πολύτεκνων και αναπήρων της παρ. 6, που ιδιοχρησιμοποιούν σε περιοχές με τιμή ζώνης από 0 - 3.000 ευρώ	1

3. Το ποσό του τέλους προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό των τετραγωνικών μέτρων των ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών για τις οποίες υπολογίστηκε από τη Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος το τέλος της παρ. 1 του άρθρου 24 του Ν. 2130/1993, επί το συντελεστή του ειδικού τέλους που αντιστοιχεί στην τιμή ζώνης του ακινήτου και επί το συντελεστή προσαύξησης που αντιστοιχεί στην παλαιότητα του ακινήτου σύμφωνα με τους πίνακες της προηγούμενης παραγράφου.

Ειδικά για τα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα για τα οποία δεν έχει καθοριστεί τιμή ζώνης και δεν έχει υπολογιστεί το τέλος του άρθρου 24 του Ν. 2130/1993, εφόσον δεν υπάρχει απαλλαγή σύμφωνα με την παράγραφο 5 του παρόντος, το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου υπολογίζεται με πολλαπλασιασμό των τετραγωνικών μέτρων του ακινήτου επί συντελεστή τρία (3). Στην περίπτωση που δεν υπάρχει και το εμβαδόν του ακινήτου, το ειδικό τέλος υπολογίζεται, κατά τα οριζόμενα στο προηγούμενο εδάφιο, με βάση τα τετραγωνικά μέτρα που ελήφθησαν υπόψη για τον υπολογισμό των δημοτικών τελών.

4. Το τέλος βαρύνει για μεν το 2011 τον κατά τη 17.9.2011 κύριο του ακινήτου της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου και σε περίπτωση επικαρπίας τον επικαρπωτή, για δε το 2012 τον κατά την 28.4.2012 κύριο ή

επικαρπωτή αντίστοιχα.

Σε περίπτωση συνιδιοκτησίας το ποσό του τέλους υπολογίζεται κατά το λόγο της μερίδας κάθε συνιδιοκτήτη.

5. Στο ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου δεν υπόκεινται τα ακίνητα που ανήκουν:

α) στο Ελληνικό Δημόσιο, στα Ν.Π.Δ.Δ., στους Ο.Τ.Α. και τις δημοτικές επιχειρήσεις,

β) στα θρησκευτικά νομικά πρόσωπα της περίπτωσης ιγ' της παρ. 1 του άρθρου 29 του Ν. 3842/2010 (Α' 58) αποκλειστικά για τα ακίνητα που χρησιμοποιούν για να επιτελούν το λατρευτικό, εκπαιδευτικό, θρησκευτικό και κοινωνικό έργο τους,

γ) στα νομικά πρόσωπα της περίπτωσης ε' της παρ. 7 του άρθρου 24 του Ν. 2130/1993 για τα ακίνητα που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για την εκπλήρωση των θρησκευτικών, εκκλησιαστικών, φιλανθρωπικών, εκπαιδευτικών, καλλιτεχνικών ή κοινωνικών σκοπών τους,

δ) στα νομικά πρόσωπα της περίπτωσης στ' της παρ. 7 του άρθρου 24 του Ν. 2130/1993 για τα ακίνητα τα οποία χρησιμοποιούνται αποκλειστικά ως γήπεδα ή χώροι αθλητικών εγκαταστάσεων για την πραγματοποίηση των αθλητικών τους σκοπών και

ε) τα ακίνητα ξένων κρατών, όταν αυτά χρησιμοποιούνται για την εγκατάσταση πρεσβειών και προξενείων υπό τον όρο της αμοιβαιότητας. Επίσης απαλλάσσονται από το έκτακτο ειδικό τέλος:

α) Οι κοινόχρηστοι χώροι πολυκατοικιών και ξενοδοχειακών καταλυμάτων

β) Τα ακίνητα που έχουν χαρακτηριστεί:

- ως διατηρητέα, με απόφαση του αρμόδιου Υπουργού, και δεν ιδιοχρησιμοποιούνται ή δεν αποφέρουν εισόδημα,

- ως χώροι ιστορικών ή αρχαιολογικών μνημείων και

γ) Τα ακίνητα που έχουν αποκλειστικά γεωργική ή κτηνοτροφική ή βιοτεχνική ή βιομηχανική χρήση.

6. Κατ' εξαίρεση των παραγραφών 2 και 3, το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου ισούται με 0,5 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο, ανεξάρτητα από την

τιμή ζώνης και την παλαιότητα του ακινήτου, για ένα ακίνητο που ιδιοκατοικείται και ανήκει κατά κυριότητα ή επικαρπία σε:

α) πολύτεκνο, κατά την έννοια των παραγράφων 1 έως 3 του άρθρου πρώτου του Ν. 1910/1944, εφόσον τα τέκνα, που ορίζονται στις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 1910/1944, τον βαρύνουν φορολογικά, σύμφωνα με το άρθρο 7 του Κώδικα φορολογίας Εισοδήματος (Ν. 2238/1994, Α' 151), κατά το οικονομικό έτος 2011, με οικογενειακό εισόδημα κατά το προηγούμενο έτος, του έτους επιβολής του τέλους, μέχρι 30.000 ευρώ, ή β) σε πρόσωπο που είναι το ίδιο ή πρόσωπο που το βαρύνει φορολογικά, σύμφωνα με το άρθρο 7 του ΚΦΕ, ανάπηρο, κατά την έννοια της περίπτωσης θ' της παραγράφου 5 του άρθρου 6 του ΚΦΕ.

Ομοίως κατ' εξαίρεση των παραγράφων 2 και 3 δεν οφείλεται το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου για ένα ακίνητο που ιδιοκατοικείται και ανήκει κατά κυριότητα ή επικαρπία σε μακροχρόνια άνεργο, εγγεγραμμένο στα μητρώα του ΟΑΕΔ ή στους καταλόγους προσφερομένων προς εργασία του Γραφείου Ευρέσεως Ναυτικής Εργασίας και των παραρτημάτων του ή του λογαριασμού ανεργίας προσωπικού ημερήσιων εφημερίδων Αθηνών και Θεσσαλονίκης ή του λογαριασμού ανεργίας τεχνικών τύπου Αθηνών και Θεσσαλονίκης, καθώς και άνεργο που επιδοτήθηκε λόγω τακτικής επιδότησης από τους ως άνω φορείς και λογαριασμούς κατά τους έξι (6) τουλάχιστον από τους δώδεκα (12) μήνες που προηγούνται κάθε φορά της ημερολογιακής βάσης υπολογισμού του τέλους, όπως αυτή ορίζεται με την κανονιστική απόφαση που προβλέπεται στην παράγραφο 13 του παρόντος άρθρου.

Η απαλλαγή του προηγούμενου εδαφίου δεν παρέχεται εφόσον το οικογενειακό εισόδημα κατά το προηγούμενο έτος, του έτους επιβολής του τέλους, υπερβαίνει το ποσό των 12.000 ευρώ, το οποίο προσαυξάνεται κατά 4.000 ευρώ για κάθε προστατευόμενο τέκνο. Οι προηγούμενες διατάξεις της παρούσας παραγράφου για το μειωμένο συντελεστή τέλους και την απαλλαγή από αυτό, δεν ισχύουν και το τέλος υπολογίζεται όπως ορίζεται στις παραγράφους 2 και 3: α) αν η αξία της ακίνητης περιουσίας του δικαιούχου, με βάση τα στοιχεία ακινήτων του έτους 2008, υπερβαίνει τις

150.000 ευρώ, η οποία προσαυξάνεται κατά 10.000 ευρώ για κάθε προστατευόμενο τέκνο, ή β) αν το ιδιοκατοικούμενο ακίνητο βρίσκεται σε ζώνη με τιμή άνω των 3.000 ευρώ, καθώς και γ) για το πλέον των 120 τ. μ. εμβαδόν του ιδιοκατοικούμενου ακινήτου, το οποίο προσαυξάνεται κατά 20 τ.μ. για κάθε προστατευόμενο τέκνο και μέχρι τα 200 τ.μ..

7. Για την εφαρμογή της προηγούμενης παραγράφου, ο δικαιούχος του μειωμένου συντελεστή υποβάλλει αίτηση στη Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων (Γ.Γ.Π.Σ.) του Υπουργείου Οικονομικών, είτε ηλεκτρονικά είτε μέσω των Κ.Ε.Π.. Με την απόφαση που εκδίδεται κατ' εξουσιοδότηση της παραγράφου 13, ρυθμίζεται και κάθε αναγκαίο θέμα σχετικό με το χρόνο υποβολής και τον έλεγχο των υποβαλλόμενων αιτήσεων, την επιβεβαίωση της συνδρομής των προϋποθέσεων εφαρμογής του μειωμένου συντελεστή της προηγούμενης παραγράφου, τον τρόπο ενημέρωσης της Δ.Ε.Η. και των εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος από τη Γ.Γ.Π.Σ. για τους δικαιούχους του μειωμένου τέλους, οι προϋποθέσεις, ο τρόπος και το αρμόδιο όργανο επιστροφής του επιπλέον τέλους που τυχόν καταβλήθηκε από τον δικαιούχο και κάθε αναγκαίο ζήτημα για την εφαρμογή της προηγούμενης παραγράφου.

8. Η βεβαίωση του ειδικού τέλους συντελείται με την εγγραφή στις 17.9.2011 του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου στις μηχανογραφικές καταστάσεις της Δ.Ε.Η. και των λοιπών εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος και ο κατάλογος αυτός αποτελεί τον τίτλο βεβαίωσης για το Ελληνικό Δημόσιο και τον αντίστοιχο χρηματικό κατάλογο των αρμόδιων Δ.Ο.Υ. Αρμόδιος προϊστάμενος Δ.Ο.Υ. είναι ο προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. φορολογίας εισοδήματος του κυρίου ή επικαρπωτή του ακινήτου κατά την ημερομηνία αρχικής έκδοσης του λογαριασμού της Δ.Ε.Η. και των εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος κατ' έτος. Η βεβαίωση του τέλους από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., αν δεν καταβληθεί το τέλος μέσω του λογαριασμού κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, διενεργείται μέσα σε προθεσμία τεσσάρων (4) μηνών από τη γνωστοποίηση που προβλέπεται στο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 11, όπως ειδικότερα ορίζεται με την

υπουργική απόφαση που εκδίδεται κατ' εξουσιοδότηση της παραγράφου 13 του παρόντος άρθρου.

9. Το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου συνεισπράττεται από τη Δ.Ε.Η. και τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος για το έτος 2011 σε δύο (2) ισόποσες δόσεις που εκδίδονται από αυτούς από τον Οκτώβριο του τρέχοντος έτους μέχρι τον Ιανουάριο του 2012.

10. Τα ποσά του ειδικού τέλους που εισπράττονται από τη Δ.Ε.Η. και τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος αποδίδονται στο Ελληνικό Δημόσιο μέσα σε διάστημα είκοσι ημερών από τη λήξη του μήνα στον οποίο εισπράχθηκαν οι σχετικοί λογαριασμοί, όπως ειδικότερα καθορίζεται με την υπουργική απόφαση της παραγράφου 13. Η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος μπορεί να δίνουν στο Ελληνικό Δημόσιο χρηματικές προκαταβολές έναντι των ποσών που πρέπει να αποδοθούν από τις εισπράξεις του τέλους και μέχρι 25% του προς είσπραξη ποσού. Για την αντιμετώπιση των δαπανών είσπραξης του ανωτέρω τέλους η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος παρακρατούν από τις εισπράξεις ποσοστό 0,25%. Η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος υποχρεούνται να θέτουν στη διάθεση της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων (Γ.Γ.Π.Σ.) του Υπουργείου Οικονομικών ηλεκτρονικά αρχεία που τηρούν και τους ζητούνται από τη Γ.Γ.Π.Σ. και η Γ.Γ.Π.Σ. δικαιούται να προβαίνει σε περαιτέρω επεξεργασία των αρχείων αυτών για τους σκοπούς των διατάξεων του παρόντος άρθρου.

11. Αν δεν καταβληθεί το τέλος, η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος προβαίνουν στην έκδοση εντολής διακοπής του ρεύματος του καταναλωτή προς τον Διαχειριστή του Δικτύου, ο οποίος προβαίνει σε διακοπή της σύνδεσης και δεν το επαναχορηγούν μέχρι να εξοφληθεί το οφειλόμενο τέλος, σύμφωνα με όσα ορίζονται ειδικότερα με την υπουργική απόφαση της παραγράφου 13. Αν δεν ζητηθεί η επαναχορήγηση του ηλεκτρικού ρεύματος, η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος, αφού διαγράψουν τον υπόχρεο καταναλωτή, γνωστοποιούν τη διαγραφή στο Ελληνικό Δημόσιο,

ώστε να μεριμνήσει για την είσπραξη του οφειλόμενου τέλους, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα για την Είσπραξη Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.). Αν δεν εξοφληθεί προηγουμένως το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου, δεν επιτρέπεται η αλλαγή προμηθευτή ηλεκτρικού ρεύματος. Αν δεν ζητηθεί η διακοπή της σύνδεσης, με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών επιβάλλεται σε βάρος της Δ.Ε.Η. ή του εναλλακτικού προμηθευτή ηλεκτρικού ρεύματος και υπέρ του Δημοσίου, πρόστιμο ίσο με το τέλος που δεν καταβλήθηκε προσαυξημένο κατά 25%.

12. Υπόχρεος για την καταβολή του τέλους είναι ο χρήστης του ακινήτου, ο οποίος καταβάλλει το τέλος μαζί με το λογαριασμό κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος. Αν ο χρήστης είναι μισθωτής, με την καταβολή επέρχεται αυτοδικαίως συμψηφισμός με οφειλόμενα ή μελλοντικά μισθώματα. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου κατισχύει κάθε άλλης αντίθετης συμφωνίας των συμβαλλόμενων μερών.

13. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών ρυθμίζεται ο ειδικότερος τρόπος και η διαδικασία για: α) την είσπραξη του τέλους μέσω των, λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, β) τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους κατά τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. από τον κύριο ή επικαρπωτή του ακινήτου σε περίπτωση μη καταβολής του μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, γ) τις προϋποθέσεις επιστροφής του ειδικού τέλους από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., εφόσον το ακίνητο υπόκειται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 5 ή στο μειωμένο συντελεστή της παραγράφου 6, καθώς και τον τρόπο και τη διαδικασία βεβαίωσης και είσπραξης του ειδικού τέλους στις περιπτώσεις που διαπιστωθεί ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις απαλλαγής ή ότι εφαρμόστηκε εσφαλμένος συντελεστής προσδιορισμού του, δ) τις ειδικότερες προϋποθέσεις και τη διαδικασία για την εφαρμογή των διατάξεων της παραγράφου 6, ε) τα ζητήματα που ορίζονται στην παράγραφο 7 και το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 11 και κάθε αναγκαίο θέμα για την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος άρθρου».

Με την παράγραφο 13 του άρθρου 53 του Ν. 4021/2011 δόθηκε ρητή

νομοθετική εξουσιοδότηση στον κ. Υπουργό Οικονομικών να καθορίσει με απόφασή του την ειδικότερη διαδικασία για την είσπραξη του τέλους μέσω, των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, τη βεβαίωσή του, τις προϋποθέσεις επιστροφής του και τις ειδικότερες διαδικασίες για την εφαρμογή του Νόμου. Ο Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών εξέδωσε την προσβαλλομένη υπ' αριθ. 1211/10-10-2011 Απόφασή του (ΦΕΚ με αριθμό 2298/Β'/13-10-2011) με θέμα: «Καθορισμός του τρόπου και της διαδικασίας για: α) την είσπραξη του έκτακτου ειδικού τέλους ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών μέσω των λογαριασμών του κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, β) τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους κατά τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. από τον κύριο ή επικαρπωτή του ακινήτου σε περίπτωση μη καταβολής του μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, γ) τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους σε περίπτωση μη συνδρομής των προϋποθέσεων απαλλαγής και δ) την εφαρμογή των διατάξεων των παραγράφων 6,7, του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 11 καθώς και των προϋποθέσεων επιστροφής του ειδικού τέλους από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., για το έτος 2011».

Το άρθρο 1 της υπ' αριθ. 1211/2011 Κανονιστικής Απόφασης του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών αφορά την επιβολή του “ Έκτακτου Ειδικού Τέλους Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.)”. Το άρθρο 2 αναφέρεται στη διαδικασία χορήγησης απαλλαγών της παραγράφου 5 του άρθρου 53 του Ν. 4021/2011 και τα δικαιολογητικά απαλλαγής. Το άρθρο 3 αναφέρεται στον καθορισμό της διαδικασίας για την εφαρμογή των διατάξεων της παρ. 6 περί απαλλαγής από το έκτακτο ειδικό τέλος ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών ή επιβολής αυτού με μειωμένο συντελεστή 0,5 (διαδικασία χορήγησης μειωμένου συντελεστή ή απαλλαγής ηλεκτρονικά και διαδικασία χορήγησης απαλλαγών από τη Δ.Ο.Υ.). Το άρθρο 4 αναφέρεται στη διαδικασία βεβαίωσης του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. (ενέργειες Δ.Ε.Η. και εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος, ενέργειες της Γ.Γ.Π.Σ. και ενέργειες των Δ.Ο.Υ.). Τέλος, το άρθρο 5 αναφέρεται στη διαδικασία απόδοσης του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. από την Δ.Ε.Η. στο Ελληνικό Δημόσιο.

Άπασες οι προσβαλλόμενες πράξεις, κανονιστικές (και εφόσον απαιτηθεί ατομικές), είναι μη νόμιμες και ως εκ τούτου ακυρωτέες, δεδομένου, ότι έχουν εκδοθεί εις εκτέλεση των διατάξεων του Ν. 4021/2011 (ΦΕΚ 218/Α΄/03-10-2011) ο οποίος έρχεται σε ευθεία αντίθεση προς τις διατάξεις τόσο του Συντάγματος όσο και των διεθνών κανόνων δικαίου καθώς και του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως διαμορφώθηκε μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισαβώνας, όπως αναλυτικά κατωτέρω θα εκτεθεί.

ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ:

1. Το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε παρά τον σκόπιμο χαρακτηρισμό του ως «τέλος», αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ.

Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας στο σχέδιο νόμου «Ενισχυμένα μέτρα εποπτείας και εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων (...)» [Ν 4021/2011 ΦΕΚ 2298/Β΄/13-10-2011] ορίζεται στη σελίδα 1 παρ. 3 ότι «με κριτήριο την καθολικότητα, την αναλογικότητα και την προσφορότητα, (δηλαδή τη δυνατότητα ταχείας είσπραξης των σχετικών εσόδων, έτσι ώστε να διασφαλισθεί η εκτέλεση του προϋπολογισμού του 2011,) επιλέχθηκε από την Κυβέρνηση η επιβολή ειδικού τέλους στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα με οικιστική ή εμπορική χρήση, αφού λήφθηκε υπόψη, αφενός μεν ότι το μέτρο αυτό συμβάλλει λιγότερο, σε σύγκριση με άλλα δυνατά μέτρα αμέσου αποτελέσματος (όπως π.χ. μείωση των μισθών και συντάξεων κ.ό.κ) στην περαιτέρω αύξηση της ύφεσης, αφετέρου δε, ότι επιβάλλεται σε περιουσία της οποίας η πραγματική αξία εξαρτάται απολύτως από την επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων και συνεπώς, εμπεριέχει σαφή στοιχεία εμμέσου ανταποδοτικής ικανότητας» .

Σύμφωνα με όσα έχουν γίνει δεκτά παγίως στη νομολογία, αλλά και κατά τη δημοσιονομική θεωρία [βλ. ΑΕΔ 5/1984, ΣτΕ 3386, 1103/1989, 3954,

105-6/1982, 648/1981 , 18/1994 ΑΠ (ΟΛΟΜ) κ.α] φόρος είναι η αναγκαστική παροχή που επιβάλλεται στους πολίτες, χάριν των κρατικών σκοπών και χωρίς ειδικό αντάλλαγμα, ενώ το ανταποδοτικό τέλος αποτελεί, όπως και ο φόρος, αναγκαστική παροχή, που όμως καταβάλλεται από τους πολίτες έναντι ειδικής αντιπαροχής, δηλαδή έναντι ειδικής προς αυτούς παρεχόμενης δημόσιας υπηρεσίας, προς την οποία τελεί σε σχέση αντιστοιχίας, ως αποσκοπούσα στην κάλυψη του κόστους της υπηρεσίας. Η συμμετοχή στη δαπάνη αυτή αποτελεί το αντάλλαγμα ή την ειδική αντιπαροχή για συγκεκριμένη παροχή ωφέλεια και όχι αόριστα για την δημιουργία εσόδων προς κάλυψη γενικά των δημοσιονομικών αναγκών του Δημοσίου. Στην περίπτωση που υπάρχει ειδική αντιπαροχή έχουμε ανταποδοτικό τέλος, για την παρεχόμενη ορισμένη, ειδική παροχή, ενώ όταν η παροχή δεν είναι ειδική αλλά γενική έχουμε φόρο, οικονομικό βάρος, εισφορά. Και στις δύο περιπτώσεις η επιβάρυνση είναι αναγκαστική. Η διαφορά συνίσταται στο ότι όσον αφορά το ανταποδοτικό τέλος, η αντιπαροχή είναι ειδική και βρίσκεται σε κάποια αναλογική αντιστοιχία με τη συγκεκριμένη δαπάνη, ενώ, όταν πρόκειται για φόρο, δεν απαιτείται αναλογική αντιστοιχία με τη συγκεκριμένη δαπάνη, αλλά με τις οικονομικές δυνάμεις του βαρυνόμενου. Η ειδική αντιπαροχή του Κράτους ή άλλου δημόσιου φορέα, που αντιστοιχεί στο ανταποδοτικό τέλος, αποτελεί σε τελευταία ανάλυση παροχή δημόσιας υπηρεσίας, με την οποία όπως εξυπηρετούνται ταυτόχρονα ατομικά και οι χρήστες αυτής πολίτες, που φέρουν έτσι και το βάρος των δαπανών της. Εξαιτίας, λοιπόν, του δημόσιου αυτού χαρακτήρα της ειδικής αντιπαροχής του Κράτους, η καταβολή του ανταποδοτικού τέλους δεν προϋποθέτει αναγκαστικά ούτε την πραγματική χρησιμοποίηση της δημόσιας υπηρεσίας στη συγκεκριμένη περίπτωση, ούτε την ακριβή αντιστοιχία ανάμεσα στο ύψος του τέλους και του κόστους της

παρεχόμενης υπηρεσίας, αφού αρκεί απλώς η δυνατότητα (ετοιμότητα) παροχής της υπηρεσίας και της καταρχήν κάλυψης των δαπανών της με το τέλος αυτό.

Δεδομένων των ανωτέρω, το Τ.Α.Π. (βάσει του οποίου επιβάλλεται το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε), όπως και το ενιαίο τέλος του άρθρου 25 παρ. 12 του Ν. 1828/1989 προβλέπονται **ΟΡΘΩΣ** από τον νόμο ως ανταποδοτικά, διότι επιβάλλονται για παρεχόμενες από τους δήμους ή τις κοινότητες υπηρεσίες καθαριότητας των οδών, πλατειών και κοινόχρηστων εν γένει χώρων, περισυλλογής, αποκομιδής και διαθέσεως απορριμμάτων, κατασκευής και λειτουργίας κοινόχρηστων αποχωρητηρίων, φωτισμού των κοινόχρηστων χώρων, καθώς και για κάθε άλλη παγίως παρεχόμενη στους πολίτες δημοτική ή κοινοτική υπηρεσία ανταποδοτικού χαρακτήρα. Δεδομένου ότι οι εν λόγω υπηρεσίες ωφελούν προεχόντως τους εγκατεστημένους στην περιοχή του οικείου οργανισμού τοπικής αυτοδιοίκησης που βαρύνονται με την καταβολή του, το τέλος αυτό έχει πράγματι ανταποδοτικό χαρακτήρα και δεν συνιστά φόρο, με συνέπεια να μην περιλαμβάνεται στη διάταξη του άρθρου 78 παρ. 4 του Συντάγματος (βλ. ΣτΕ 609/2004 επταμ., 3625-6, 2542/2006, 4006/2005, 1012/2002).

Όσον αφορά το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε, παρά τον χαρακτηρισμό του ως τέλους, αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ, κατά τη δημοσιονομική έννοια του όρου τούτου, αναγκαστική δηλαδή παροχή που επιβάλλεται στους πολίτες για χάρη των κρατικών εν γένει σκοπών, αφού επιβάλλεται αόριστα για την δημιουργία εσόδων προς κάλυψη γενικά των δημοσιονομικών αναγκών του Δημοσίου (για την ταχεία είσπραξη των σχετικών εσόδων, ώστε να διασφαλιστεί η εκτέλεση του προϋπολογισμού του 2011 σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση), χωρίς καμία συσχέτιση με την προσφορά προς αυτούς κάποιας ειδικής

αντιπαροχής.

ΔΕΝ πρόκειται συνεπώς για "ανταποδοτικό τέλος", αφού καταβάλλεται από τον φορολογούμενο χωρίς να υπάρχει ΑΜΕΣΟ και ειδικό αντάλλαγμα, κάποια δηλαδή ειδική αντιπαροχή από το Κράτος ή από άλλο δημόσιο φορέα ως αντιστάθμισμα για την παροχή του.

Η προσβλητική για το νομικό πολιτισμό μας δήθεν δικαιολόγηση του μέτρου ότι «επιβάλλεται σε περιουσία της οποίας η πραγματική αξία εξαρτάται απολύτως από την επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων (!!!) και συνεπώς εμπεριέχει σαφή στοιχεία ΕΜΜΕΣΟΥ ανταποδοτικότητας» (βλ. τελευταία παράγραφος σελ. 1 της αιτιολογικής έκθεσης), αποδεικνύει πέραν πάσης αμφιβολίας, ότι το εν λόγω «τέλος» αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ, αφού η ανταποδοτικότητα του «τέλους» χαρακτηρίζεται με την αιτιολογική έκθεση ρητά ως ΕΜΜΕΣΗ ["ανταποδοτικό τέλος" νοείται μόνο όταν υπάρχει ΑΜΕΣΟ και ειδικό αντάλλαγμα από το Κράτος (ΑΠΟλομ 751/1986)]...

Επιβάλλεται δηλαδή στον φορολογούμενο «ανταποδοτικό τέλος» (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε), με ΑΜΕΣΟ και ειδικό υποτίθεται «αντάλλαγμα», την «ειδική» αντιπαροχή από το Κράτος του ΑΥΤΟΝΟΗΤΟΥ: της ορθής παρακολούθησης της εκτέλεσης του προϋπολογισμού του κράτους, αρμοδιότητα που ανήκει στη Βουλή και συγκεκριμένα στο Γραφείο Προϋπολογισμού του Κράτους, που υπάγεται στον Πρόεδρο της Βουλής!!!

Οι προαναφερόμενες ΔΗΘΕΝ υπηρεσίες (προκειμένου να αποδοθεί τεχνηέντως στον εν λόγω ΦΟΡΟ ο χαρακτηρισμός του ως ΤΕΛΟΥΣ), όσον αφορά τη διασφάλιση της εκτέλεσης του προϋπολογισμού του κράτους, αφορούν στην εξυπηρέτηση σκοπών γενικού συμφέροντος, αναγόμενων, ιδίως, στον εξορθολογισμό των δημοσιονομικών του κράτους και ειδικότερα στη «διασφάλιση της εκτέλεσης του προϋπολογισμού του 2011» (βλ. αιτιολογική έκθεση), και ωφελούν, από τη φύση τους, αόριστο κύκλο προσώπων, και όχι ειδικώς τη βαρυνόμενη (με το ΔΗΘΕΝ τέλος) κατηγορία υπόχρεων. Συνεπώς, τουλάχιστον κατά την ανωτέρω έκταση, το ΔΗΘΕΝ τέλος δεν αντικρύζει ειδική αντιπαροχή προς τους βαρυνόμενους με αυτό και, περαιτέρω, δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, αλλά στην πραγματικότητα συνιστά ΦΟΡΟ (πρβλ. ιδίως ΣτΕ 1891/1978, 3796/1983, 2624/1985, 3268/1990, 4122-3/2001, 4435/2005 περί του τέλους φωτισμού, ΣτΕ 1717-1718/2003 επταμ. περί του «τέλους ρυπάνσεως» και ΣτΕ 42/2007 επταμ. περί δημοτικού τέλους για πολιτιστικές και μορφωτικές εκδηλώσεις).

2. Βάσει του ως άνω σκεπτικού (το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε παρά τον σκόπιμο χαρακτηρισμό του ως «τέλος», αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ), ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η έναρξη αναγκαστικής εκτέλεσης με την ταμειακή βεβαίωση καταλογισθέντος ποσού, εάν προηγουμένως ο υπόχρεος δεν έχει λάβει ΠΛΗΡΗ γνώση της σε βάρος του καταλογιστικής πράξης, κατόπιν υποχρεωτικής σύνταξης φύλλων υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά, υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ. με παράθεση σε αυτό της αξίας καθενός ακινήτου, της συνολικής αξίας της ακίνητης περιουσίας και του υπολογισμού του

φόρου, η οποία ΤΟΤΕ ΜΟΝΟ αποτελεί νόμιμο τίτλο είσπραξης της οφειλής (Ad hoc 933/2009 ΣΤΕ, ΕΣ Ι Τμ. 574/2008, 1791/2007, 1406, 994/2006, ΣτΕ 1620/2005, 2282/2000).

Με την παράγραφο 8 της αιτιολογικής έκθεσης της τροπολογίας στο σχέδιο νόμου «Ενισχυμένα μέτρα εποπτείας και εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων (...)» ορίζεται ότι «η βεβαίωση του ειδικού τέλους συντελείται με την εγγραφή του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου στις μηχανογραφικές καταστάσεις της Δ.Ε.Η. και των λοιπών εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος και ο κατάλογος αυτός αποτελεί τον τίτλο βεβαίωσης για το Ελληνικό Δημόσιο και τον αντίστοιχο χρηματικό κατάλογο των αρμόδιων Δ.Ο.Υ. Αρμόδιος προϊστάμενος Δ.Ο.Υ. είναι ο προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. φορολογίας εισοδήματος του κυρίου ή επικαρπωτή του ακινήτου κατά την ημερομηνία αρχικής έκδοσης του λογαριασμού της Δ.Ε.Η. και των εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος κατ' έτος». Με την παράγραφο 11 ορίζεται ότι «σε περίπτωση που δεν καταβληθεί το τέλος, η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος προβαίνουν στη διακοπή του ρεύματος και δεν το επαναχορηγούν μέχρι να εξοφληθεί το οφειλόμενο τέλος. Αν δεν ζητηθεί η επαναχορήγηση του ηλεκτρικού ρεύματος, η Δ.Ε.Η. και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος, αφού διαγράψουν τον υπόχρεο συνδρομητή γνωστοποιούν τη διαγραφή στο Ελληνικό Δημόσιο, ώστε να μεριμνήσει για την είσπραξη του οφειλόμενου τέλους, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα για την Είσπραξη Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.).» Τέλος, στην παράγραφο 13 προβλέπεται ότι «με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών ρυθμίζεται ο ειδικότερος τρόπος και η διαδικασία για την είσπραξη του τέλους μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, για τη βεβαίωση και είσπραξη του τέλους κατά τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. από τον κύριο ή επικαρπωτή του ακινήτου σε περίπτωση μη καταβολής του μέσω των λογαριασμών κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, οι προϋποθέσεις και η διαδικασία επιστροφής του ειδικού τέλους από την αρμόδια Δ.Ο.Υ...» (βλ. και

σχετικά άρθρα Ν 4021/2011).

Από τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 παρ. 1 και 2 του ν.δ. 356/1974 «Περί Κώδικος Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.)», προκύπτει ότι νόμιμος τίτλος, με βάση τον οποίο μπορεί να γίνει είσπραξη των εσόδων του Δημοσίου ή των Ν.Π.Δ.Δ. ως προς τα οποία προβλέπεται η εφαρμογή του, είναι: α) η κατά τους κείμενους νόμους και ο από τις αρμόδιες διοικητικές ή άλλες αρμόδιες κατά το νόμο αρχές προσδιορισμός του εισπρακτέου ποσού, του είδους του εσόδου και της αιτίας της οφειλής του, β) η από δημόσια ή ιδιωτικά έγγραφα αποδεικνυόμενη οφειλή και γ) η από δημόσια ή ιδιωτικά έγγραφα πιθανολογούμενη, κατά την έννοια του άρθρου 347 Κ.Πολ.Δ, ως προς την ύπαρξη και το ποσό αυτής οφειλή. Στο άρθρο 4 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι: «1. *Άμα τη βεβαιώσει ποσού τινος εις το Δημόσιο Ταμείον ως δημοσίου εσόδου ο Διευθυντής του Δημοσίου Ταμείου υποχρεούται επί πειθαρχική αυτού ευθύνη να αποστείλη προς τον οφειλέτην ατομικήν ειδοποίησιν, δυνάμενος και να κοινοποιήσει ταύτην, περιέχουσαν τα στοιχεία του οφειλέτου, το είδος και το ποσόν του χρέους, το οικονομικόν έτος εις ο ανήκει τούτο, τον αριθμόν και την χρονολογίαν του τριπλοτύπου βεβαιώσεως και την χρονολογίαν πληρωμής του χρέους ή εκάστης δόσεως εις περίπτωσιν καταβολής εις δόσεις. . .*».

Περαιτέρω στην παρ. 2 του άρθρου 217 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (ΦΕΚ Α΄ 97), ορίζεται ότι: «Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου, β) της κατασχετήριας έκθεσης . . .» και στο άρθρο 224 ότι, «1. ... 4. Στην περίπτωση της ανακοπής κατά της ταμειακής βεβαίωσης, επιτρέπεται ο παρεμπόπτων έλεγχος, κατά το νόμο και τα πράγματα, του τίτλου βάσει του οποίου έγινε η βεβαίωση (μηχανογραφικές καταστάσεις της ΔΕΗ), εφόσον δεν προβλέπεται κατ' αυτού ένδικο βοήθημα που επιτρέπει τον έλεγχό του κατά το νόμο και την ουσία ή δεν υφίσταται σχετικώς δεδικασμένο». Η πρόβλεψη ένδικων

βοηθημάτων, που παρέχουν εξουσία ελέγχου του τίτλου κατά το νόμο και την ουσία, έχει ως συνέπεια ότι με την ανακοπή, των άρθρων 217 επόμενου Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που ασκείται κατά της πράξης ταμειακής βεβαίωσης της οφειλής, δεν επιτρέπεται να προβληθούν λόγοι που ανάγονται σε νομικές ή ουσιαστικές πλημμέλειες των καταλογιστικών αυτών πράξεων, οι οποίες συνιστούν το νόμιμο τίτλο της ταμειακής βεβαίωσης.

Εξάλλου, από τις ίδιες διατάξεις, συνάγεται ότι, όλα τα δημόσια έσοδα, προερχόμενα από δασμούς, φόρους και λοιπά δικαιώματα του Δημοσίου, προκειμένου να καταστούν εισπράξιμα, υπόκεινται σε ταμειακή βεβαίωση (εν στενή εννοία βεβαίωση) με την έννοια της βάσει οριστικοποιηθέντος νομίμου τίτλου συντάξεως χρηματικού καταλόγου και καταχωρίσεως αυτού στο βιβλίο εισπρακτέων εσόδων της οικείας Δ.Ο.Υ. Ο νόμιμος τίτλος και εν προκειμένω η καταλογιστική πράξη, οριστικοποιείται στην περίπτωση αυτή με την πάροδο άπρακτης της προθεσμίας ασκήσεως κατ' αυτής προσφυγής. Στη συνέχεια, επί εμπρόθεσμης άσκησης προσφυγής, εάν απερρίφθη αίτηση αναστολής εκτελέσεως, δύναται να βεβαιωθεί «ταμειακώς» το σύνολο της οφειλής και, επί της οφειλής, σε περίπτωση άπρακτης παρόδου, διαδοχικώς, των προθεσμιών που τάσσονται στο άρθρο 5 του ΚΕΔΕ προκειμένου περί ληξιπρόθεσμων χρεών και στο άρθρο 6 παρ. 1 του ΚΕΔΕ που αφορά σε προσαυξήσεις λόγω εκπρόθεσμης καταβολής, δύναται να επιβληθούν τα ανωτέρω πρόσθετα βάρη (ΣτΕ 3435/2010).

Αν δεν υπάρχει ο από το άρθρο 2 Κ.Ε.Δ.Ε. προβλεπόμενος νόμιμος τίτλος ή αυτός είναι άκυρος, τότε δεν επιτρέπεται και είναι άκυρη η διοικητική εκτέλεση. Εκτελεστή δε διοικητική πράξη στο στάδιο της είσπραξης του εσόδου πριν από την έναρξη της εκτέλεσης είναι η πράξη της ταμειακής βεβαίωσης του χρέους ως εσόδου του Δημοσίου («βεβαίωση στενής έννοιας»), η οποία ως ανωτέρω ελέχθη, είναι προσβλητή ενώπιον των τακτικών διοικητικών Δικαστηρίων, όχι δε η «ατομική ειδοποίηση» που αποστέλλεται μετά τη βεβαίωση αυτή προς τον οφειλέτη. Τούτο, διότι η

«ατομική ειδοποίηση» δεν αποτελεί παρά πράξη απλής ανακοίνωσης της Διοίκησης προς το διοικούμενο, η οποία και στερείται εκτελεστού χαρακτήρα. Αυτό άλλωστε προκύπτει ευθέως από τις διατάξεις του άρθρου 4 του Κ.Ε.Δ.Ε., οι οποίες ορίζουν ρητά ότι η ατομική ειδοποίηση δεν εξομειώνεται με επιταγή προς πληρωμή, ενώ η τυχόν παράλειψη της αποστολής της δεν ασκεί καμία επίδραση στο κύρος των λαμβανομένων στη συνέχεια κατά του οφειλέτη αναγκαστικών μέτρων. Βέβαια, το ανωτέρω άρθρο 73 παρ. 1 Κ.Ε.Δ.Ε. ορίζει ότι η ανακοπή του οφειλέτη μπορεί να ασκηθεί και κατά της ταμειακής ειδοποίησης, τούτο όμως πρόδηλα υπονοεί την αντίστοιχη ατομική εκτελεστή διοικητική πράξη της ταμειακής βεβαίωσης, με την οποία και μόνο καθιερύεται το εκτελέσιμο δικαίωμα του Δημοσίου, αλλά και η αντίστοιχη υποχρέωση του οφειλέτη ως προς το συγκεκριμένο χρέος (Διοικ.ΕφΑθ. 2424/1998 Δ.Δικ. 1989. 915, Δ.ΕφΑθ. 3834/1987 Δ.Δικ. 1989. 183).

Ενόψει των ανωτέρω δικονομικών ρυθμίσεων, ερμηνευόμενων σε συνδυασμό με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, που κατοχυρώνει το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας, ΔΕΝ επιτρέπεται η έναρξη αναγκαστικής εκτέλεσης με την ταμειακή βεβαίωση καταλογισθέντος ποσού, εάν προηγουμένως ο υπόχρεος δεν έχει λάβει ΠΛΗΡΗ γνώση της σε βάρος του καταλογιστικής πράξης η οποία αποτελεί το νόμιμο τίτλο είσπραξης της οφειλής (ΕΣ Ι Τμ. 574/2008, 1791/2007, 1406, 994/2006, ΣτΕ 1620/2005, 2282/2000).

Το δε διοικητικό όργανο κωλύεται να προβεί στην ταμειακή βεβαίωση του συνολικού ποσού του χρέους όχι μόνο μετά την άσκηση της προσφυγής κατά της βεβαίωσης φόρου, αλλά και διαρκούσης της προθεσμίας προς άσκηση αυτής. Οπότε, το δικάσαν δικαστήριο θα εξετάσει το χρόνο κοινοποιήσεως της πράξεως βεβαιώσεως του φόρου και ενάρξεως της έχουσας ανασταλτικό αποτέλεσμα προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής.

Στην προκείμενη περίπτωση , για την είσπραξη του ανωτέρω χρέους από

το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε, είναι απαραίτητη η «εν στενή έννοια» (ταμειακή) βεβαίωση, η οποία λαμβάνει χώρα μετά την κατά τα ανωτέρω οριστικοποίηση της εκδοθείσης σε βάρος του φορολογούμενου καταλογιστικής πράξεως που αποτελεί το νόμιμο τίτλο, την σύνταξη εν συνεχεία του οικείου χρηματικού καταλόγου και τέλος, την καταχώρισή του στο βιβλίο εισπρακτέων εσόδων της οικείας Δ.Ο.Υ. Εξάλλου, ο νόμιμος τίτλος και εν προκειμένω η καταλογιστική πράξη από την εγγραφή του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου στις μηχανογραφικές καταστάσεις της Δ.Ε.Η., θα οριστικοποιείτο στην περίπτωση αυτή, με την πάροδο άπρακτης της προθεσμίας ασκήσεως κατ' αυτής προσφυγής, ενώ η «εσωτερική διοικητική διαδικασία ταμειακής βεβαιώσεως του χρέους» που, πάντως, ΔΕΝ γνωστοποιείται στους φορολογούμενους οφειλότες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αναπληρώνει, την κατά τα ανωτέρω ταμειακή βεβαίωση του χρέους, προκειμένου να επακολουθήσει η, κατά τον ΚΕΔΕ διαδικασία εισπράξεως του ως δημοσίου εσόδου (πρβλ. ΣτΕ 3530/2009). Σύμφωνα με τα ανωτέρω, παραβιάζεται το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη υπό την έκφανση της πρόσβασης σε Δικαστήριο, αφού το δικάζων δικαστήριο δύναται να εξετάσει το χρόνο ενάρξεως της έχουσας ανασταλτικό αποτέλεσμα προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, μόνο από το χρόνο γνωστοποίησεως της πράξεως βεβαιώσεως του φόρου (βεβαίωση στενής έννοιας - ΟΧΙ εσωτερική διοικητική διαδικασία ταμειακής βεβαιώσεως του χρέους).

Περαιτέρω απορριπτέα θα κριθεί τυχόν ανακοπή κατά το μέρος που θα προσβάλλεται με αυτήν η ατομική ειδοποίηση, η οποία θα αποσταλεί κατόπιν μη καταβολής του τέλους στη ΔΕΗ, και στη συνέχεια διαγραφής και γνωστοποίησης της διαγραφής του υπόχρεου συνδρομητή από τα μητρώα της ΔΕΗ στο Ελληνικό Δημόσιο, ώστε αυτό (Ελληνικό Δημόσιο) να μεριμνήσει για την είσπραξη του οφειλόμενου τέλους, καθώς η ατομική ειδοποίηση δεν εξομοιώνεται προς την επιταγή προς πληρωμή, δεν έχει εκτελεστό χαρακτήρα, αλλά αποτελεί μέτρο καθαρά διοικητικής πρόνοιας και έχει μόνο πληροφοριακό χαρακτήρα.

Ενόψει των ανωτέρω δικονομικών ρυθμίσεων, ερμηνευόμενων σε συνδυασμό με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, που κατοχυρώνει το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας, ΔΕΝ επιτρέπεται η έναρξη αναγκαστικής εκτέλεσης με την ταμειακή βεβαίωση καταλογισθέντος ποσού για τον εν λόγω ΦΟΡΟ, εάν προηγουμένως οι φορολογούμενοι δεν έχουν λάβει ΠΛΗΡΗ γνώση της σε βάρος τους καταλογιστικής πράξης κατόπιν υποχρεωτικής σύνταξης φύλλων υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ. με παράθεση σε αυτό της αξίας καθενός ακινήτου, της συνολικής αξίας της ακίνητης περιουσίας και του υπολογισμού του φόρου, η οποία ΤΟΤΕ ΜΟΝΟ αποτελεί το νόμιμο τίτλο είσπραξης της οφειλής (Ad hoc 933/2009 ΣΤΕ, ΕΣ Ι Τμ. 574/2008, 1791/2007, 1406, 994/2006, ΣτΕ 1620/2005, 2282/2000). Καταληκτικά, το διοικητικό όργανο, διαρκούσης της προθεσμίας άσκησης της προσφυγής, κωλύεται να προβεί στην ταμειακή βεβαίωση του συνολικού ποσού του χρέους το για τον φόρο αυτό, το οποίο (χρέος) οριστικοποιείται στην περίπτωση αυτή με την πάροδο άπρακτης της προθεσμίας ασκήσεως κατ' αυτής προσφυγής.

Επειδή εν όψει των δικονομικών ρυθμίσεων των ανωτέρω διατάξεων, ερμηνευόμενων σε συνδυασμό προς το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος που κατοχυρώνει το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας, γίνεται δεκτό ότι δεν αρχίζει η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής, ούτε

επιτρέπεται η ταμειακή βεβαίωση του καταλογισθέντος φόρου ακινήτου περιουσίας, η οποία αποτελεί το νόμιμο τίτλο εισπράξεως της οφειλής, εάν προηγουμένως δεν έχει κοινοποιηθεί εγκύρως στον υπόχρεο η καταλογιστική του φόρου ακίνητης περιουσίας πράξη του προϊστάμενου της οικείας Δ.Ο.Υ. (βλ. ΣΕ 2281/00 ΟΛ. ΣΕ 1572, 1620/05, 3529/04, 3947/2005 - ΑΔ ΗΟC 933/2009 ΣΤΕ).

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει, ο φόρος ακίνητης περιουσίας υπολογίζεται βάσει του αντικειμενικού συστήματος προσδιορισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων.

Επειδή για τον υπολογισμό του φόρου ακίνητης περιουσίας ΠΡΕΠΕΙ υποχρεωτικά να συνταχθούν φύλλα υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ. με παράθεση σε αυτό της αξίας καθενός ακινήτου, της συνολικής αξίας της ακίνητης περιουσίας και του υπολογισμού του φόρου.

Επειδή στην υπό κρίση περίπτωση ΔΕΝ προκύπτει ότι για τον υπολογισμό του φόρου μέλλεται να συνταχθούν φύλλα υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ. με παράθεση σε αυτό της αξίας καθενός ακινήτου, της συνολικής αξίας της ακίνητης περιουσίας και του υπολογισμού του φόρου.

Επειδή στην προκειμένη περίπτωση ΔΕΝ προκύπτει η κοινοποίηση στο φορολογούμενο της πράξεως καταλογισμού του φόρου ακίνητης περιουσίας, ώστε να αρχίσει γι' αυτόν η προθεσμία προς άσκηση προσφυγής και περαιτέρω να είναι επιτρεπτή κατά το νόμο η ταμειακή βεβαίωση του καταλογισθέντος φόρου

Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση επιχειρείται ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ η «κοινοποίηση» ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΔΕΗ στο φορολογούμενο της δήθεν πράξεως καταλογισμού του φόρου ακίνητης περιουσίας

Επειδή δεν αρχίζει η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής, ούτε επιτρέπεται η ταμειακή βεβαίωση του καταλογισθέντος φόρου, η οποία αποτελεί το νόμιμο τίτλο εισπράξεως της οφειλής, εάν προηγουμένως δεν έχει κοινοποιηθεί ΕΓΚΥΡΩΣ στον υπόχρεο η καταλογιστική πράξη (Ad hoc 933/2009 ΣΤΕ) .

3. Το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε παρά τον σκόπιμο χαρακτηρισμό του ως «τέλος», αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ [βλ. λόγος ακυρώσεως υπ' αριθμ. 1]. Η σκοπιμότητα του χαρακτηρισμού του ως δήθεν τέλους, έγινε (και) προς την κατεύθυνση της παράκαμψης των άρθρων 43 παρ. 2 εδ. β και 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος.

Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας που προβλέπει την επιβολή ειδικού τέλους στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα (σελίδα 1 παρ. 3) και ειδικότερα τα γενικά χαρακτηριστικά του μέτρου, επιβάλλεται ειδικό τέλος κλιμακούμενου συντελεστή με τιμή τα 3 έως 16 ευρώ ανά τ.μ. στις ηλεκτροδοτούμενες δομημένες επιφάνειες με οικιστική ή εμπορική χρήση οι οποίες αποτελούν και τη βάση επιβολής του Τ.Α.Π. της παρ. 1 του άρθρου 24 του ν.2130/1993. Στην ίδια παράγραφο ορίζεται επίσης το είδος της περιουσίας πάνω στην οποία επιβάλλεται το τέλος σύμφωνα με την πρόβλεψη της παρ. 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος (!!!), η οποία είναι οι δομημένες επιφάνειες που ηλεκτροδοτούνται για οικιστική ή εμπορική χρήση και οι οποίες αποτελούν την βάση και για το τέλος της ακίνητης περιουσίας που επιβάλλεται υπέρ των Ο.Τ.Α. σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 24 του ν.2130/1993. Τέλος, στην παράγραφο 1 αρ. 2 προβλέπεται ότι «Για τον υπολογισμό του τέλους της παρ. 1 λαμβάνεται υπόψη το εμβαδόν της δομημένης επιφάνειας, το ύψος της τιμής

ζώνης και η παλαιότητα του ακινήτου, όπως αυτά αναγράφονται στο λογαριασμό της Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος με βάση τα οποία λογίστηκε κατά την 17.9.2011, το τέλος ακίνητης περιουσίας της παρ. 1 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 (...)» (βλ. και σχετικά άρθρα Ν 4021/2011).

Εξάλλου, στο ν. 2130/1993 «Τροποποίηση και συμπλήρωση διατάξεων ... για τις προσόδους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης ...» (ΦΕΚ Α 62) και ειδικότερα στο άρθρο 24 αυτού ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: (...). 6. Για τον υπολογισμό της αξίας των ακινήτων λαμβάνονται υπόψη μόνο το ύψος της τιμής ζώνης και ο συντελεστής παλαιότητας, όπως καθορίζονται και ισχύουν κάθε φορά με αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών, κατά τη διαδικασία του άρθρου 41 του ν. 1249/1982 (ΦΕΚ 43 Α΄), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 του ν. 1473/1984 (ΦΕΚ 127 Α΄).

Ως προελέχθη (βλ. λόγος ακυρώσεως υπ' αριθμ. 1), η ΔΗΘΕΝ υπηρεσία της διασφάλισης της εκτέλεσης του προϋπολογισμού του κράτους, σκοπεύει στην εξυπηρέτηση σκοπών γενικού συμφέροντος, αναγόμενων, ιδίως, στον εξορθολογισμό των δημοσιονομικών του κράτους και ειδικότερα στη διασφάλιση -σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση- της εκτέλεσης του προϋπολογισμού του 2011, και ωφελούν, από τη φύση τους, αόριστο κύκλο προσώπων, και όχι ειδικώς τη βαρυνόμενη με το δήθεν τέλος κατηγορία υπόχρεων. Συνεπώς, τουλάχιστον κατά την ανωτέρω έκταση, το δήθεν τέλος δεν αντικρύζει ειδική αντιπαροχή προς τους βαρυνόμενους με αυτό και, περαιτέρω, δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, αλλά στην πραγματικότητα συνιστά ΦΟΡΟ (πρβλ. ιδίως ΣτΕ 1891/1978, 3796/1983, 2624/1985, 3268/1990, 4122-3/2001, 4435/2005 περί του τέλους φωτισμού, ΣτΕ 1717-1718/2003 επταμ. περί του «τέλους ρυπάνσεως» και ΣτΕ 42/2007 επταμ. περί δημοτικού τέλους για πολιτιστικές και μορφωτικές εκδηλώσεις).

Συνακόλουθα, ενόψει και του ότι το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε προβλέπεται από το νόμο ως ενιαίο, οι διατάξεις που προβλέπουν την

επιβολή του εν λόγω ΦΟΡΟΥ, με τις οποίες παρέχεται στον υπουργό Οικονομικών εξουσιοδότηση για καθορισμό των συντελεστών αυτού (τιμής ζώνης και παλαιότητας βάσει της ιδίας ΥΑ με την οποία καθορίζεται και το ΤΑΠ) και στις οποίες στηρίζεται η προσβαλλόμενη ρύθμιση, αντίκεινται στο άρθρο 78 παρ. 4 του Συντάγματος και είναι μη εφαρμοστέες.

Ειδικότερα:

Κατά το άρθρο των άρθρων 78 παρ. 1 και 4 και 111 του ισχύοντος Συντάγματος του 1975, φόρος δεν επιβάλλεται, ούτε εισπράττεται χωρίς νόμο, το δε αντικείμενο της φορολογίας ο φορολογικός συντελεστής, οι απαλλαγές και οι εξαιρέσεις από την φορολογία δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενα νομοθετικής εξουσιοδότησης, από τις συνταγματικές αυτές διατάξεις προκύπτει ότι για την προστασία των πολιτών από άδικο προσδιορισμό του ύψους του επιβαλλόμενου από την Πολιτεία φόρου, ο προσδιορισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει κατ' εξουσιοδότηση του κοινού νομοθέτη από την Διοίκηση, αλλά μόνον από τα όργανα εκείνα τα οποία είναι κατά το Σύνταγμα αρμόδια να θεσπίζουν κανόνες δικαίου. Απαιτείται επομένως, στην περίπτωση αυτή αστικός νόμος, δηλαδή πράξη κατά τον κατά το Σύνταγμα νομοθετικών οργάνων με τις διαδικαστικές εγγυήσεις που αυτό προβλέπει. Φόρος, κατά την έννοια των διατάξεων που προαναφέρθηκαν, είναι η αναγκαστική παροχή που επιβάλλεται στους πολίτες για χάρη των κρατικών εν γένει σκοπών, χωρίς καμιά συσχέτιση με την προσφορά προς αυτούς κάποιας ειδικής αντιπαροχής, ενώ "τέλος" είναι αναγκαστική επίσης παροχής των πολιτών, η οποία όμως, καταβάλλεται έναντι ειδικής προς αυτούς αντιπαροχής [βλ. λόγος ακυρώσεως υπ' αριθμ. 1]. Με το τέλος, στο οποίο ΔΕΝ εφαρμόζονται οι παραπάνω συνταγματικές διατάξεις, σκοπείται να καλυφθούν όλες ή μέρος των δαπανών για ειδική παροχή του Κράτους ή άλλου δημόσιου φορέα, γι' αυτό και

υπάρχει αν όχι ακριβής, πάντως κάποια αντιστοιχία μεταξύ της ειδικής παροχής που παρέχεται και του τέλους.

Περαιτέρω, με την παρ. 2 του άρθρου 43 του Συντάγματος ορίζεται ότι: "Υστερα από πρόταση του αρμόδιου Υπουργού επιτρέπεται η έκδοση κανονιστικών διαταγμάτων, με ειδική εξουσιοδότηση νόμου και μέσα στα όρια της. Εξουσιοδότηση για έκδοση κανονιστικών πράξεων από άλλα όργανα της Διοίκησης επιτρέπεται προκειμένου να ρυθμιστούν ειδικότερα θέματα ή θέματα με τοπικό ενδιαφέρον ή με χαρακτήρα τεχνικό ή λεπτομερειακό". Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών επιτρέπεται κατ' εξαίρεση, η παροχή πληρεξουσιότητας για την έκδοση κανονιστικών διοικητικών πράξεων, σε άλλα όργανα της Διοικήσεως, υποδεέστερα του Προέδρου της Δημοκρατίας (Υπουργικό Συμβούλιο, Πρωθυπουργό, Υπουργό κ.λπ.) μετατασσόμενες από τις συνταγματικές αυτές διατάξεις αυστηρές προϋποθέσεις, ως προς το εύρος της εξουσιοδοτήσεως, δεδομένου ότι με τον τρόπο αυτό τα όργανα της Διοικήσεως τα οποία μπορεί να είναι πολύ απομακρυσμένα από την πηγή της λαϊκής κυριαρχίας, περιβάλλονται με νομοθετικές αρμοδιότητες. Η ρύθμιση συγκεκριμένου θέματος πρέπει να γίνεται κατ' αρχάς, με την ψήφιση του νόμου από το νομοθετικό σώμα, το οποίο είναι η Βουλή και με την εξουσιοδοτική διάταξη να παρέχεται η εξουσιοδότηση σε άλλα όργανα της Διοικήσεως για τη ρύθμιση μερικών περιπτώσεων, οι οποίες δεν είναι αναγκαίο να είναι ήσσονος σημασίας. Εξάλλου, κατά την πάγια νομολογία του Σ.τ.Ε., "ειδικότερα" είναι τα θέματα εκείνα, των οποίων το αντικείμενο αποτελεί μερικότερη περίπτωση του θέματος, που αποτελεί κύριο αντικείμενο της νομοθετικής ρύθμισης (Σ.τ.Ε. 358, 4025/1998, 2830/ 1999). Το κριτήριο αυτό χαρακτηρισμού του θέματος ως "ειδικότερου" είναι ποσοτικό σε σχέση προς το συγκρινόμενο, το οποίο έχει ήδη ρυθμίσει η νομοθετική πράξη που παρέχει την εξουσιοδότηση (Σ.τ.Ε. 930/1990), μπορεί δε να είναι και ποιοτικό και να συνίσταται στη σπουδαιότητα του θέματος (Σ.τ.Ε. 1471/1996) ενώ, τα θέματα έχουν

λεπτομερειακό χαρακτήρα, όταν για τη ρύθμιση τους αρκεί η θέσπιση δευτερευόντων κανόνων δικαίου.

Επειδή, περαιτέρω, με τις διατάξεις που προβλέπουν την επιβολή του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε προβλέπεται ότι: α) με κριτήριο την καθολικότητα, την αναλογικότητα και την προσφορότητα, (δηλαδή τη δυνατότητα ταχείας είσπραξης των σχετικών εσόδων, έτσι ώστε να διασφαλισθεί η εκτέλεση του προϋπολογισμού του 2011,) επιλέχθηκε από την κυβέρνηση η επιβολή ειδικού τέλους στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα με οικιστική ή εμπορική χρήση... , β) για τον υπολογισμό του τέλους της παρ. 1 λαμβάνεται υπόψη το εμβαδό της δομημένης επιφάνειας, το ύψος της τιμής ζώνης και η παλαιότητα του ακινήτου, όπως αυτά αναγράφονται στο λογαριασμό της Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος με βάση τα οποία λογίστηκε κατά την 17.9.2011, το τέλος ακίνητης περιουσίας της παρ. 1 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 ... και γ) στο ν. 2130/1993 και ειδικότερα στο άρθρο 24 παρ. 6 αυτού ορίζονται, μεταξύ άλλων ότι για τον υπολογισμό της αξίας των ακινήτων λαμβάνονται υπόψη μόνο το ύψος της τιμής ζώνης και ο συντελεστής παλαιότητας, όπως καθορίζονται και ισχύουν κάθε φορά με αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών, κατά τη διαδικασία του άρθρου 41 του ν. 1249/1982 (ΦΕΚ 43 Α'), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 του ν. 1473/1984 (ΦΕΚ 127 Α').

Προκύπτει από τα ανωτέρω ότι, στην παρ. 6 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 περιέχεται εξουσιοδοτική διάταξη, η οποία προβλέπει την έκδοση υπουργικής απόφασης για τον καθορισμό του τρόπου προσδιορισμού της ωφέλειας, που προέρχεται από τη φορολόγηση στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα με οικιστική ή εμπορική χρήση.

Επειδή, από τις προαναφερόμενες διατάξεις συνάγεται ότι η συγκεκριμένη νομοθετική εξουσιοδότηση της παρ. παρ. 6 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 προς τον υπουργό των Οικονομικών, ως εκ του περιεχομένου της, ΔΕΝ αφορά σε θέματα επιτρεπτά κατά τη διάταξη του εδαφ. Β` της

παρ. 2 του άρθρου 43 του Συντάγματος. Και αυτό, διότι αναφέρεται σε συμπληρωματική νομοθετική ρύθμιση θεμάτων προσδιορισμού νέας φορολογικής εννοίας, δηλαδή, της πραγματικής αξίας των ακινήτων στα οποία επιβάλλεται ο εν λόγω φόρος, όπως αυτή (αξία) διαμορφώνεται μεταξύ άλλων από την τιμή ζώνης και το συντελεστή παλαιότητας, ενώ δεν προσδιορίζει πιο ειδικά την πραγματική αξία των ακινήτων ούτε τα ουσιώδη στοιχεία της μεθόδου του τεκμαρτού προσδιορισμού της, κατά συνέπεια, δεν καθορίζει τον τρόπο εξευρέσεως της φορολογητέας ύλης, αλλά τα θέματα αυτά τα αναθέτει προς ρύθμιση [με την έκδοση κανονιστικών διοικητικών πράξεων] στον υπουργό Οικονομικών, η οποία όμως έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τις διατάξεις των παρ. 1 και 4 του άρθρου 78 του Συντάγματος.

Όμως, κατά τη θεωρία και την πάγια νομολογία οι κανονιστικές πράξεις, ως δευτερογενείς κανόνες δικαίου, ΔΕΝ μπορούν να θεσπίζουν νέα δικαιώματα και υποχρεώσεις, αλλά οφείλουν να εξειδικεύουν και συγκεκριμενοποιούν χωρίς να συμπληρώνουν τη νομοθετική ρύθμιση.

Από τα ανωτέρω συνάγεται το συμπέρασμα ότι το περιεχόμενο της προαναφερόμενης υπουργικής αποφάσεως, που εκδίδεται με βάση την υπό κρίση εξουσιοδοτική διάταξη, εφόσον δεν είναι λεπτομερειακό ή τεχνικό, ούτε αφορά σε θέματα τοπικού ενδιαφέροντος, αλλά προσδιορίζει με πρωτεύοντες κανόνες δικαίου το φορολογικό αντικείμενο, δηλαδή, την πραγματική αξία των ηλεκτροδοτούμενων ακινήτων βάσει της οποίας καθορίζεται ο φόρος, δεν κινείται στα επιτρεπτά όρια της συνταγματικής διάταξης του εδαφ. β` της παρ. 2 του άρθρου 43.

Εξάλλου, σύμφωνα με τις παρατιθέμενες διατάξεις, ο εννοιολογικός

προσδιορισμός της εν λόγω φορολογητέας αξίας ΔΕΝ γίνεται, στον ίδιο τον τυπικό αυτό νόμο, αλλά αντίθετα, κατ' εξουσιοδότηση, στην κατά την παρ. 6 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 του ως άνω άρθρου υπουργική απόφαση, για το περιεχόμενο της οποίας ο νόμος αρκείται στην ενδεικτική, κατά τη ρητή αναφορά του, λήψη, υπόψη ορισμένων κριτηρίων, όπως οι ισχύουσες κατά το χρόνο ψήφισής του τιμές ζώνης και παλαιότητας...

Κατά συνέπεια, οι διατάξεις αυτές βάσει των οποίων επιβάλλεται το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε καθιστώντας το αντικείμενο της προβλεπόμενης σε αυτές φορολογίας ως περιεχόμενο νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως, αντίκεινται στις διατάξεις των παρ. 1 και 4 του άρθρου 78 του Συντάγματος και είναι, για το λόγο αυτό ανίσχυρες (πρβλ. Σ.τ.Ε. 65/2001, 63/2001 και Πρακτικό Επεξεργασίας Σ.τ.Ε. 406/1999, Δ.Φ.Ν. 1999, σελ. 1591).

Επομένως, μέχρι να εκδοθεί σχετικός τυπικός νόμος που να καθορίζει κατά τρόπο πλήρη τα κριτήρια του τεκμαρτού υπολογισμού του αντικειμένου της εν λόγω φορολογίας, ΔΕΝ μπορεί να αξιωθεί η καταβολή φόρου στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα με οικιστική ή εμπορική χρήση, η οποία αποσκοπεί, όπως προεκτέθηκε, στη διασφάλιση της διατύπωσης και του τρόπου εξευρέσεως της φορολογητέας ύλης.

4. Επειδή, στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος ορίζεται ότι «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους», στο δε άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι «Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι ο νομοθέτης είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερος να καθορίζει τις διάφορες μορφές των οικονομικών επιβαρύνσεων για τη δημιουργία δημοσίων εσόδων προς

κάλυψη των δαπανών του κράτους, που δύνανται να επιβληθούν στους βαρυνόμενους πολίτες με διάφορους τρόπους, περιορίζεται όμως από ορισμένες γενικές αρχές, με τις οποίες επιδιώκεται από το συνταγματικό νομοθέτη η πραγμάτωση των κανόνων της φορολογικής δικαιοσύνης και του κράτους δικαίου γενικότερα. Οι αρχές αυτές είναι η καθολικότητα της επιβάρυνσης και η ισότητα αυτής έναντι των βαρυνομένων, εξειδικευόμενη με τον, κατ' αρχήν, βάσει ορισμένης φοροδοτικής ικανότητας, καθορισμό του φορολογικού βάρους, το οποίο, πάντως, επιβάλλεται επί συγκεκριμένης και εξ αντικειμένου οριζόμενης φορολογητέας ύλης, όπως είναι το εισόδημα, η περιουσία, οι δαπάνες ή οι συναλλαγές. Κατά την έννοια όμως των ίδιων ως άνω συνταγματικών διατάξεων, ο φόρος δεν αποκλείεται να βαρύνει ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων ή πραγμάτων, εφόσον πλήττει ορισμένη φορολογητέα ύλη, η οποία, κατ' αυτό τον τρόπο, επιτρέπει την επιβάρυνση του συγκεκριμένου αυτού κύκλου φορολογουμένων βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων που τελούν σε συνάφεια με το ρυθμιζόμενο θέμα (Σ.τ.Ε. 2469-2471/2008 Ολομ.).

Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας που προβλέπει την επιβολή ειδικού δήθεν τέλους στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα (σελίδα 1 παρ. 3) με κριτήριο την καθολικότητα, την αναλογικότητα και την προσφορότητα, (δηλαδή τη δυνατότητα ταχείας είσπραξης των σχετικών εσόδων έτσι ώστε να διασφαλισθεί η εκτέλεση του προϋπολογισμού του 2011,) επιλέχθηκε από την Κυβέρνηση η επιβολή ειδικού τέλους στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα με οικιστική ή εμπορική χρήση, (...).

Επίσης, σύμφωνα με το εδάφιο της ίδιας ως άνω αιτιολογικής έκθεσης που προβλέπει τα γενικά χαρακτηριστικά του μέτρου, επιβάλλεται ειδικό τέλος κλιμακούμενου συντελεστή με τιμή τα 3 έως 16 ευρώ ανά τ.μ. στις ηλεκτροδοτούμενες δομημένες επιφάνειες με οικιστική ή εμπορική χρήση οι οποίες αποτελούν και τη βάση επιβολής του Τ.Α.Π. της παρ. 1 του άρθρου 24 του ν.2130/1993. Στην ίδια παράγραφο ορίζεται επίσης το είδος της περιουσίας πάνω στην οποία επιβάλλεται το τέλος, σύμφωνα με την πρόβλεψη της παρ. 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος, η οποία είναι οι

δομημένες επιφάνειες που ηλεκτροδοτούνται για οικιστική ή εμπορική χρήση και οι οποίες αποτελούν την βάση και για το τέλος της ακίνητης περιουσίας που επιβάλλεται υπέρ των Ο.Τ.Α. σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 24 του ν.2130/1993.

Επειδή, στο ν. 2130/1993 «Τροποποίηση και συμπλήρωση διατάξεων ... για τις προσόδους των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης ...» (ΦΕΚ Α 62) και ειδικότερα στο άρθρο 24 αυτού ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: «1. Από 1ης Ιανουαρίου 1993 επιβάλλεται υπέρ των δήμων και κοινοτήτων τέλος, το οποίο υπολογίζεται **επί της αξίας της ακίνητης περιουσίας** που βρίσκεται εντός της διοικητικής τους περιφέρειας κατά τις ακόλουθες διακρίσεις: α) **Στα πάσης φύσεως ακίνητα** που βρίσκονται εντός εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως ή εντός των ορίων οικισμών υφιστάμενων προ του έτους 1923 ή εντός ορίων οικισμών πληθυσμού κάτω των δύο χιλιάδων (2.000) κατοίκων. β) **Στα κάθε είδους κτίσματα** που βρίσκονται εκτός του εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως ή εκτός ορίων οικισμών υφιστάμενων προ του έτους 1923 ή εκτός ορίων οικισμών πληθυσμού κάτω των δύο χιλιάδων (2.000) κατοίκων. Στην περίπτωση β' για τον υπολογισμό της αξίας λαμβάνεται υπόψη, από το δημοτικό ή κοινοτικό συμβούλιο, η αξία των κτισμάτων και η αξία της διπλάσιας έκτασης από εκείνη που καταλαμβάνουν τα κτίσματα, εφόσον υφίσταται. 2. Ο συντελεστής του τέλους καθορίζεται με απόφαση του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου **από μηδέν εικοσιπέντε τοις χιλίοις (0,25ο/οο), μέχρι μηδέν τριάντα πέντε τοις χιλίοις (0,35ο/οο)** και είναι ενιαίος για όλη τη διοικητική τους περιφέρεια. Η απόφαση του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου λαμβάνεται μέχρι 31 Οκτωβρίου του προηγούμενου έτους και ισχύει και για τα επόμενα έτη μέχρι να τροποποιηθεί. Ειδικά για το έτος 1993 η απόφαση αυτή λαμβάνεται μέχρι 31 Μαΐου. 3. Το τέλος βαρύνει τον κατά την 1η Ιανουαρίου κάθε έτους κύριο του ακινήτου και σε περίπτωση επικαρπίας ή νομής τον επικαρπωτή ή νομέα. 4. Για τον υπολογισμό του τέλους λαμβάνεται υπόψη **το σύνολο των ακινήτων** της παρ. 1 του παρόντος άρθρου που ανήκουν στον αυτόν υπόχρεο και βρίσκονται μέσα στη διοικητική περιφέρεια του δήμου ή της κοινότητας κατά τις διακρίσεις των διατάξεων των παρ. 8 και 15 του

παρόντος άρθρου. Σε περίπτωση συνιδιοκτησίας το ποσό του τέλους υπολογίζεται κατά το λόγο της μερίδας κάθε συνιδιοκτήτη. 5. (...) 15. Για τα ακίνητα που ΔΕΝ έχουν μετρητή της Δ.Ε.Η. η βεβαίωση και είσπραξη του τέλους γίνεται με βεβαιωτικούς καταλόγους σύμφωνα με τις διατάξεις που ισχύουν για τη βεβαίωση και είσπραξη των εσόδων των δήμων και κοινοτήτων... Οι ανωτέρω κατάλογοι συντάσσονται με βάση τα στοιχεία των δηλώσεων και περιλαμβάνουν και τα ακίνητα για τα οποία δεν υποβλήθηκε δήλωση από τους υπόχρεους, με βάση τα στοιχεία που έχουν στην διάθεσή τους οι δήμοι και οι κοινότητες ή με αυτά που προκύπτουν ύστερα από έλεγχο για τον προσδιορισμό των ακινήτων που δεν δηλώθηκαν. Συνάγεται από τα ανωτέρω ότι το τέλος της ακίνητης περιουσίας που επιβάλλεται υπέρ των Ο.Τ.Α. (σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 24 του ν.2130/1993) ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗ ΒΑΣΗ στην οποία επιβάλλεται το δήθεν τέλος στις ηλεκτροδοτούμενες δομημένες επιφάνειες υπολογίζεται «επί της αξίας της ακίνητης περιουσίας ΣΥΝΟΛΙΚΑ», «στα πάσης φύσεως ακίνητα», «στα κάθε είδους κτίσματα» όπως επίσης «στο ΣΥΝΟΛΟ των ακινήτων που ανήκουν στον υπόχρεο» ΑΣΧΕΤΩΣ δηλαδή αν πρόκειται για ηλεκτροδοτούμενο ή ΜΗ ακίνητο.

Προκύπτει δηλαδή ότι το επιβαλλόμενο υπέρ των δήμων και κοινοτήτων Τ.Α.Π. που χρησιμοποιείται ως ΒΑΣΗ για το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε., υποχρεούνται να καταβάλουν ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ οι ιδιοκτήτες ακινήτων και ειδικότερα για τα ηλεκτροδοτούμενα, η είσπραξη του Τ.Α.Π. γίνεται απευθείας μέσω του λογαριασμού της ΔΕΗ, ενώ για τα μη ηλεκτροδοτούμενα (κτίσματα ή οικόπεδα) που δεν έχουν μετρητή της Δ.Ε.Η. η είσπραξη του Τ.Α.Π. γίνεται από τους Δήμους ή Κοινότητες στους οποίους ανήκουν και δηλώνονται με βεβαιωτικούς καταλόγους σύμφωνα με τις διατάξεις που ισχύουν για τη βεβαίωση και είσπραξη των εσόδων των δήμων και κοινοτήτων...

Επομένως με την επιβολή του Τ.Α.Π., ΔΕΝ παραβιάζεται το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος σύμφωνα με το οποίο ορίζεται ότι «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους», ΟΥΤΕ το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος σύμφωνα με το οποίο

«Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος», διότι ΔΕΝ παραβιάζεται κάποια από τις γενικές αρχές, με τις οποίες επιδιώκεται από το συνταγματικό νομοθέτη η πραγμάτωση των κανόνων της φορολογικής δικαιοσύνης και του κράτους δικαίου γενικότερα. Η επιβολή συνεπώς του ΤΑΠ, ΔΕΝ παραβιάζει την αρχή της καθολικότητας της επιβάρυνσης και της ισότητας αυτής έναντι των βαρυνομένων, αφού το τέλος αυτό υπολογίζεται «επί της αξίας της ακίνητης περιουσίας ΣΥΝΟΛΙΚΑ» και αφορά «στα πάσης φύσεως ακίνητα» και «στα κάθε είδους κτίσματα», ενώ υπόχρεοι καταβολής είναι οι «ιδιοκτήτες ακινήτων για το ΣΥΝΟΛΟ της ακίνητης περιουσίας τους». Καταληκτικά, όσον αφορά το Τ.Α.Π. γίνεται εξειδίκευση, κατ' αρχήν, βάσει ορισμένης φοροδοτικής ικανότητας, περαιτέρω, γίνεται καθορισμός του φορολογικού βάρους, το οποίο, επιβάλλεται επί συγκεκριμένης και εξ αντικειμένου οριζόμενης φορολογητέας ύλης (ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ δηλ. της ακίνητης περιουσίας).

Στην προκείμενη περίπτωση, η επιβολή ειδικού δήθεν τέλους στις ηλεκτροδοτούμενες δομημένες επιφάνειες με οικιστική ή εμπορική χρήση ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΙ την αρχή της ισότητας αυτής έναντι των βαρυνομένων, αφού το τέλος αυτό ΔΕΝ υπολογίζεται επί της αξίας της ακίνητης περιουσίας ΣΥΝΟΛΙΚΑ, ούτε αφορά στα πάσης φύσεως ακίνητα και στα κάθε είδους κτίσματα (όπως συμβαίνει με το Τ.Α.Π.), αλλά γίνεται αδικοιολόγητη διάκριση μεταξύ ηλεκτροδοτούμενων και ΜΗ ακινήτων.

Εξάλλου, η εν λόγω διάταξη ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΙ (και) την αρχή της καθολικότητας του φόρου, διότι, η ένδικη εισφορά ΔΕΝ επιβάλλεται σε συγκεκριμένη κατηγορία συναλλασσομένων (επί της αξίας της ακίνητης περιουσίας τους ΣΥΝΟΛΙΚΑ), τούτο όμως γίνεται βάσει κριτηρίου (ηλεκτροδοτούμενες και μη επιφάνειες) που δήθεν συνάπτεται με το ρυθμιζόμενο θέμα, κατά τρόπο που η εν λόγω διάταξη αντίκειται στο άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο: «*Το κράτος*

δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης».

Εξάλλου κατά το άρθρο 4 παρ. 1 και 5 του Συντάγματος του 1975, οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου και συνεισφέρουν αδιακρίτως στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών η αρχή της ισότητας και ειδικότερα της ίσης, ανάλογα με τις δυνάμεις καθενός, φορολογικής επιβάρυνσης, επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση από το νομοθέτη ομοίων καταστάσεων από άποψη φοροδοτικής ικανότητας. Πέραν όμως από την εν λόγω υπόδειξη, με τη διάταξη αυτή διατυπώνεται και θετικός κανόνας δικαίου, δεσμευτικός για τον κοινό νομοθέτη. Έχει προς αυτή την κατεύθυνση κριθεί ότι ΔΕΝ είναι συνταγματικά επιτρεπτή η καθιέρωση από το φορολογικό νόμο δυσμενέστερης μεταχείρισης των εγγάμων έναντι των αγάμων (Σ.τ.Ε 1154/1983). Ομοίως, ΔΕΝ θα μπορούσε να είναι συνταγματικά επιτρεπτή η καθιέρωση από το φορολογικό νόμο δυσμενέστερης μεταχείρισης των ιδιοκτητών ακίνητης ηλεκτροδοτούμενης περιουσίας έναντι των ιδιοκτητών μη ηλεκτροδοτούμενης περιουσίας, αφού, με τις συνταγματικές αυτές διατάξεις επιβάλλεται η ικανοποίηση των κοινωνικών δικαιωμάτων, χωρίς αντίθετες προς το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος διακρίσεις σε βάρος των υποκειμένων του δικαιώματος, σε σύγκριση με άλλα υποκείμενα του ίδιου δικαιώματος, αλλιώς, εκτός των άλλων, αντί να παρέχεται η επιβαλλόμενη προστασία, θίγεται το κοινωνικό δικαίωμα, όπως συμβαίνει στην προκείμενη περίπτωση.

Και ναι μεν έχει κριθεί ότι κατά την έννοια των ως άνω συνταγματικών διατάξεων, ο φόρος δεν αποκλείεται να βαρύνει ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων ή πραγμάτων, εφόσον πλήττει ορισμένη φορολογητέα ύλη, η οποία, κατ' αυτό τον τρόπο, επιτρέπει την επιβάρυνση του συγκεκριμένου αυτού κύκλου φορολογουμένων βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων που τελούν σε συνάφεια με το ρυθμιζόμενο θέμα (Σ.τ.Ε. 2469-

2471/2008 Ολομ.), πλην όμως, η εν λόγω διάταξη, αντίκειται στις προαναφερθείσες συνταγματικές διατάξεις και αρχές, διότι η επιβολή του ένδικου τέλους ΔΕΝ βαρύνει τους υπόχρεους με γενικό και αντικειμενικό κριτήριο, όπως το ύψος της καταβολής του τέλους από τους βαρυνόμενους ιδιοκτήτες ακίνητης περιουσίας στο ΣΥΝΟΛΟ της ακίνητης περιουσίας τους (όπως συμβαίνει με το Τ.Α.Π.), από το οποίο θα τεκμαίρονταν, κατά την κοινή πείρα, η ύπαρξη αντίστοιχης οικονομικής δύναμης και, επομένως, φοροδοτικής ικανότητας των εν λόγω ιδιοκτητών ανεξαιρέτως, αλλά διαχωρίζει την κατά τα άλλα **ΟΡΙΣΜΕΝΗ** φορολογητέα υλη της ακίνητης περιουσίας, σε ηλεκτροδοτούμενη και μη, με αποκλειστικό σκοπό την παράνομη εκμετάλλευση της ηλεκτρονικής βάσης δεδομένων που τηρεί η ΔΕΗ για τα ακίνητα που έχουν μετρητή κατανάλωσης ηλεκτρικού ρεύματος, ώστε η βεβαίωση και είσπραξη του εν λόγω τέλους να επιχειρηθεί ΒΙΑΙΑ και ΓΡΗΓΟΡΑ από τη ΔΕΗ, λόγω της εκτίμησης του κυβερνητικού επιτελείου περί ανικανότητας -λευκής κατ' άλλους απεργίας- του φοροεισπρακτικού μηχανισμού και συνεπώς αδυναμίας είσπραξης των φόρων...

Αυτό ακριβώς ομολόγησε με δηλώσεις του ο αντιπρόεδρος και υπουργός των Οικονομικών της κυβερνήσεως, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να δικαιολογήσει την επαίσχυντη μεθόδευση της επιχειρούμενης βίαιης και γρήγορης είσπραξης του εν λόγω δήθεν τέλους από τη ΔΕΗ (υπό την ψυχολογική βία της διακοπής της ηλεκτροδότησης), με το σκεπτικό ότι το μέτρο πρέπει «ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ ΑΜΕΣΑ, ΝΑ ΑΠΟΔΩΣΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ και ΝΑ ΜΗΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ»!!! (βλ. από 2:20 έως 3:00 του βίντεο στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.youtube.com/watch?v=ZBrzsrrFy2U>) .

Ομολογία που έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τις δηλώσεις του ίδιου αυτού ανθρώπου (ο οποίος ενώ κατά τα άλλα τυγχάνει εξάιρετος συνταγματολόγος, υπό το βάρος όμως των δανειστών μας, εξαναγκάζεται σε δημόσιο διασυρμό του Συντάγματος κατά τρόπο που ευτελίζεται διεθνώς ο νομικός πολιτισμός μας, ή εν πάση περιπτώσει ότι απέμεινε από αυτόν), ο

οποίος την 23η Ιουνίου, ως αντιπρόεδρος της κυβέρνησης δήλωνε emphaticά ότι μετά την επιβολή των φόρων που είχαν αποφασιστεί για τα ακίνητα δεν θα χρειαζόταν άλλη παρέμβαση και ειδικά μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ με το σκεπτικό ότι **“Δεν είναι οι λογαριασμοί της ΔΕΗ ο μοχλός για να εισπράττεις τέλη ή φόρους και ιδίως φόρους, διότι το ηλεκτρικό ρεύμα είναι ένα κοινωνικό αγαθό θεμελιώδες και δεν μπορείς να συνδέεις την εκπλήρωση άλλων υποχρεώσεων με τους μηχανισμούς αυτούς που έχουν άλλο σκοπό”...** (βλ. βίντεο στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.youtube.com/watch?v=WERICDPPwgc>)

- Οι προκλητικές απαλλαγές από το έκτακτο ειδικό τέλος ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών. Άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων με την καθιέρωση προνομίων ή εξαιρέσεων από τον γενικό κανόνα βασισμένων σε αυθαίρετα κριτήρια κατά τρόπο που προκαλείται το κοινό περί Δικαίου Αίσθημα.

Οι απαλλαγές από το έκτακτο ειδικό τέλος ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.) **ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΙΔΙΕΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΑΛΛΑΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ Τ.Α.Π.** που προβλέπει ο ν. 2130/1993 (άρθ. 24, παρ. 7), για τα ακίνητα που ανήκουν:

- α) Στο Ελληνικό Δημόσιο στα Ν.Π.Δ.Δ. στους Ο.Τ.Α. και στις δημοτικές και κοινοτικές επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις.
- β) Στους Ναούς στις Ιερές Μονές, στο Ιερό Κοινό του Πανάγιου Τάφου, στην Ιερά Μονή του Όρους Σινά, στον Άγιον Όρος, στην Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος και στα θρησκευτικά γενικά ιδρύματα.
- γ) Στα αναγνωρισμένα ξένα θρησκευτικά και δόγματα, που τα χρησιμοποιούν αποκλειστικά για την άσκηση δημόσιας λατρείας και την διεξαγωγή υπηρεσιών θρησκευτικής φύσεως.
- δ) Στα φιλανθρωπικά ιδρύματα δημόσιου χαρακτήρα.
- ε) Στα ημεδαπά νομικά πρόσωπα που υπάρχουν ή θα συσταθούν και δεν έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα, καθώς και οι περιουσίες του άρθρου 96 του α.ν. 2039/1939 (ΦΕΚ 455 Α΄) "Περί τροποποιήσεως, συμπληρώσεως και κωδικοποιήσεως των εις το Κράτος και υπέρ κοινωφελών σκοπών

καταλειπομένων κληρονομιών, κληροδοσιών και δωρεών", εφόσον επιδιώκονται από αυτά αποδεδειγμένα σκοποί εθνωφελείς ή θρησκευτικοί ή σε ευρύτερο κύκλο φυλανθρωπικοί ή εκπαιδευτικοί ή καλλιτεχνικοί ή κοινωφελείς ή εκκλησιαστικοί, καθώς και ξένα που επιδιώκουν τους ίδιους σκοπούς, με τον όρο της αμοιβαιότητας.

στ) Στα αθλητικά σωματεία, ενώσεις, ομοσπονδίες που έχουν νόμιμα αναγνωρισθεί από τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού και τα οποία χρησιμοποιούνται αποκλειστικά ως γήπεδα ή χώροι αθλητικών εγκαταστάσεως για την πραγματοποίηση των αθλητικών τους σκοπών.

ζ) Στα ξένα κράτη όταν αυτά χρησιμοποιούνται για την εγκατάσταση πρεσβιών και προξενείων αυτών με τον όρο της αμοιβαιότητας.

Επίσης απαλλάσσονται του ανωτέρω τέλους:

α) Τα κτίσματα οικοδομής που ανεγείρεται, για μια επταετία από τη χορήγηση της οικοδομικής άδειας ή μέχρι να εκμισθωθούν ή κατά οποιονδήποτε τρόπο χρησιμοποιηθούν αυτά πριν από την πάροδο της επταετίας. Μετά την πάροδο της επταετίας από τη χορήγηση της οικοδομικής άδειας ή από την εκμίσθωση ή τη χρησιμοποίησή τους με οποιονδήποτε τρόπο πριν από την πάροδο της επταετίας τα διαμερίσματα πολυκατοικίας που ανεγείρεται και δεν έχουν πωληθεί, τα οποία συμφωνήθηκε να μεταβιβασθούν στον εργολάβο ή σε τρίτα πρόσωπα που αυτός θα υποδείξει, για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν μεταβιβασθεί στον εργολάβο μαζί με το ποσοστό του οικοπέδου που τους αναλογεί (τούτα τα ακίνητα αν και εξαιρούνται ρητά από την επιβολή Τ.Α.Π., ΔΕΝ εξαιρούνται από το τέλος ηλεκτροδοτούμενων ακινήτων - εξαιρούνται όμως κατ' αντιγραφή των εδώ απαλλαγών από το Τ.Α.Π., όλα τα παραπάνω και παρακάτω δηλ. εκκλησίες, μοναστήρια, πρεσβείες, ευαγή ιδρύματα κλπ, πρόβλεψη η οποία προφανώς έγινε, είτε για να διευρυνθεί η εφαρμογή του μέτρου, είτε κατόπιν πιέσεων που δέχτηκε η κυβέρνηση στις οποίες υπέκυψε με γνώμονα την εκτίμηση του πολιτικού κόστους που θα υποστεί από την εφαρμογή του μέτρου).

β) Οι κοινόχρηστοι χώροι πολυκατοικιών και

γ) Τα ακίνητα που έχουν χαρακτηριθεί:

- Ως δημόσιοι χώροι ταφής (νεκροταφεία)
- Ως διατηρητέα, με απόφαση του αρμόδιου υπουργού, και δεν ιδιοχρησιμοποιούνται ή δεν αποφέρουν εισόδημα.
- Ως χώροι ιστορικών ή αρχαιολογικών μνημείων.

δ) Τα κτίσματα που βρίσκονται εκτός οικισμού ή σε αγροτικές περιοχές και χρησιμοποιούνται για το σταυλισμό των ζώων.

Κατά την έννοια της αναλογίας επιτάσσεται η δημιουργία **ad hoc κανόνα δικαίου** είτε με βάση υφιστάμενους κανόνες δικαίου που ρυθμίζουν παρόμοιες περιπτώσεις (αναλογία νόμου) είτε με βάση τις αρχές που διέπουν το σύστημα του δικαίου (αναλογία δικαίου). Τι σημαίνει όμως «ίση ρύθμιση»; Νομολογία και θεωρία, τόσο στην Ελλάδα όσο και αλλού, υπογράμμιζαν ανέκαθεν ότι ίση ρύθμιση σημαίνει όμοια μεταχείριση των όμοιων και α νόμοια (αναλογική) μεταχείριση των ανόμοιων.

Η συνταγματικά κατοχυρωμένη ισότητα του νόμου νοείται, επομένως, ως ισότητα αναλογική. Άρα αυτή παραβιάζεται τόσο στην περίπτωση, που ουσιασώς όμοιες σχέσεις ή καταστάσεις γίνονται αντικείμενο διαφορετικής ή άνισης ρύθμισης, όσο και στην περίπτωση που ουσιαστικά διάφορες, ανόμοιες ή άνισες καταστάσεις υπάγονται στην ίδια ρύθμιση. Η νομική ισότητα αποκλείει, λοιπόν, κατ' αρχήν, την ισοπεδωτική (ή μαθηματική όπως αλλιώς λέγεται) ισότητα και επιβάλλει τη διαφοροποιητική ή αναλογική νομοθετική μεταχείριση ουσιασώς ανόμοιων καταστάσεων και σχέσεων. Απαγορεύει άρα όχι μόνο την άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων με την καθιέρωση προνομίων ή εξαιρέσεων από τον γενικό κανόνα βασισμένων σε αυθαίρετα κριτήρια, αλλά και την ισοπέδωση, δηλαδή την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση προσώπων που βρίσκονται κάτω από διαφορετικές πραγματικές ή νομικές συνθήκες με βάση εντελώς τυπικά ή συμπτωματικά στοιχεία (ΣτΕ 2786/1984 , Ολομ., ΝοΒ 1984.1430 , ΣτΕ 2789/1984 , Ολομ., ΝοΒ 1984.1442 και ΣτΕ 2144/1984, ΝοΒ 1985.526).

Απαγορεύει άρα το Σύνταγμα την πρόβλεψη περί απαλλαγής από το

έκτακτο ειδικό τέλος ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών της εκκλησίας, των πρεσβειών κλπ, αφού αυτό αποτελεί άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων με την καθιέρωση προνομίων ή εξαιρέσεων από τον γενικό κανόνα βασισμένων σε αυθαίρετα κριτήρια (απαλλαγή εκκλησίας κλπ. βάσει των διατάξεων επιβολής του Τ.Α.Π., το οποίο όμως είναι τέλος και όχι φόρος). Περαιτέρω, η υποχρέωση καταβολής του εν λόγω τέλους από ευπαθείς ομάδες όπως άνεργοι κλπ. αποτελεί περίπτωση που ουσιαστικά διάφορες, ανόμοιες ή άνισες καταστάσεις υπάγονται στην ίδια ρύθμιση κατά τρόπο που παραβιάζει ευθέως το άρθρο 4 παρ. 1 και 5 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου και συνεισφέρουν αδιακρίτως στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Είναι από αυτά προφανές, ότι οι ευπαθείς ομάδες όπως οι άνεργοι, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών δεν συνεισφέρουν ανάλογα με τις δυνάμεις τους σε σχέση με τη φορολογική επιβάρυνση τους, παραβιάζεται συνεπώς η αρχή της ομοιόμορφης μεταχείρισης από το νομοθέτη ανόμοιων καταστάσεων από άποψη φοροδοτικής ικανότητας, η οποία είναι στην περίπτωση των ανέργων είναι ανύπαρκτη...

- Παραβίαση του άρθρο 17 του Συντάγματος παρ. 1 και άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (δικαίωμα στην ιδιοκτησία).

Έχουμε την άποψη ότι η υπό κρίση ρύθμιση δεν είναι συμβατή προς το κοινοτικό δίκαιο και τις γενικές αρχές του δικαίου, της ασφάλειας δικαίου, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αναλογικότητας. Η ρύθμιση κατά το μέρος που προβλέπει την επιβολή του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε ως δήθεν τέλους, είναι αντίθετη και προς το υπερνομοθετικής ισχύος άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών που κυρώθηκε με το ν.2329/1953 (πρώτη κύρωση) και με το ν.δ. 53/1974 (δεύτερη κύρωση) που ορίζει στην πρώτη παράγραφο του ότι "παν φυσικόν ή νομικόν

πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου" καθώς και προς το άρθρο 17 του Συντάγματος που ορίζει "παρ. 1. Η ιδιοκτησία τελεί υπό την προστασία του κράτους, τα δικαιώματα όμως που απορρέουν από αυτή δεν μπορούν να ασκούνται σε βάρος του γενικού συμφέροντος και παρ. 2. Κανένας δεν στερείται την ιδιοκτησία του παρά μόνο για δημόσια ωφέλεια που έχει αποδειχθεί με προσήκοντα τρόπο, όταν και όπως ο νόμος ορίζει...".

Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι είναι επιτρεπτή, με διάταξη νόμου, η θέσπιση γενικών και αντικειμενικών περιορισμών της ιδιοκτησίας, χωρίς υποχρέωση αποζημίωσης, προς εξυπηρέτηση του γενικότερου συμφέροντος, ΜΟΝΟΝ εφόσον αυτοί δεν θίγουν τον πυρήνα του δικαιώματος της ιδιοκτησίας αναιρώντας ή αποδυναμώνοντάς το σε μεγάλο βαθμό, είναι δε αναγκαίοι για την επίτευξη του σκοπούμενου αποτελέσματος (Ολ. ΑΠ 896/85, 1/1982).

Περαιτέρω κατά το άρθρο 17 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος ("κανένας δεν στερείται την ιδιοκτησία του, παρά για δημόσια ωφέλεια ... και πάντοτε αφού προηγηθεί πλήρης αποζημίωση"), στέρωση της ιδιοκτησίας, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, αποτελεί όχι μόνο η αφαίρεση της κυριότητας αλλά και ο ουσιώδης περιορισμός των εξουσιών του ιδιοκτήτη που απορρέουν από αυτή, αφού χωρίς αυτές η ιδιοκτησία καθίσταται αδρανής και κενή ουσιαστικού περιεχομένου [ΟΛΑΠ 21/2005, Δ/νη 2005/714].

Ορίζεται, όμως στο άρθρο 18 παρ. 5 του ίδιου Συντάγματος ότι "μπορεί να προβλεφθεί με νόμο και κάθε άλλη στέρωση της ελεύθερης χρήσεως και καρπώσεως της ιδιοκτησίας, που απαιτείται από τις περιστάσεις". Τοιουτοτρόπως, δεν αποκλείεται η θέσπιση από το νομοθέτη περιορισμών, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και για λόγους

εξυπηρετήσεως του γενικότερου δημόσιου συμφέροντος, αναγόμενους ιδίως στο δικαίωμα της αποκλειστικής χρήσεως ή απόλυτης καρπώσεως της ιδιοκτησίας, καθώς και στον περιορισμό του δικαιώματος σε αυτή, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι με αυτούς τους περιορισμούς δεν αχρηστεύεται ουσιαστικά το δικαίωμα της ιδιοκτησίας [ΟΛΑΠ 226/1999, ΟΛΑΠ 37/1988].

Ανάλογες ρυθμίσεις περιλαμβάνει, ως προελέχθη, και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της από 4.11.1950 Ευρωπαϊκής σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου (ΕΣΔΑ), στο οποίο ορίζεται ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του και κανένας δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι θεσπίζεται κατ' αρχήν γενικός και απόλυτος κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο κατοχυρώνεται ο σεβασμός της εν γένει ακίνητης ή άλλης φύσεως περιουσίας και ότι δεν αποκλείεται μεν για λόγους δημόσιου συμφέροντος η παρέμβαση του κράτους στο δικαίωμα αυτό του προσώπου με την έννοια του περιορισμού ή της αφαίρεσης της ιδιοκτησίας ή άλλου εμπραγμάτου δικαιώματος [π.χ με τη διαδικασία της αναγκαστικής απαλλοτριώσεως - βλ. αποφάσεις του Ε.Δ.Α.Δ κατά της Ελλάδος, από 19.2.2002 (υπόθεση Αζά), 1.3.2002 (Μάλαμα), 9.12.1994 (Ιερών Μονών).], πάντοτε όμως με την προϋπόθεση ότι υπάρχει λογική αναλογική σχέση μεταξύ της ενέργειας αυτής και του επιδιωκόμενου σκοπού, προϋπόθεση που δεν υφίσταται, όταν με αυτό τον τρόπο το άτομο στερείται ή περιορίζεται το δικαίωμα στην ιδιοκτησία του χωρίς να του καταβληθεί αποζημίωση [ΑΠ 257/2004]
Η έννοια εξάλλου της περιουσίας σύμφωνα και με τη νομολογία των Οργάνων της ΕΣΔΑ είναι ευρύτατη και περιλαμβάνει κάθε ιδιωτικό δικαίωμα, το οποίο αναλύεται σε μια κληρονομίσιμη αξία, ή ακόμα και απλά οικονομικά συμφέροντα, όπως αυτά που σχετίζονται με την ηλεκτροδότηση της ακίνητης περιουσίας.

Συνάγεται από τα ανωτέρω, ότι η διακοπή της ηλεκτροδότησης και

μάλιστα κατόπιν εκβιαστικής άσκησης ψυχολογικής βίας (ή πληρώνεις το χαράτσι ή σου κόβω το ρεύμα), αποτελεί στέρηση ουσιαστικά της ιδιοκτησίας, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 17 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, αφού με την έννοια «στέρηση» δεν νοείται η αφαίρεση μόνο της κυριότητας αλλά και ο ουσιώδης περιορισμός των εξουσιών του ιδιοκτήτη που απορρέουν από αυτή, όπως στην προκείμενη περίπτωση είναι η παρά το νόμο βίαιη διακοπή της ηλεκτροδότησης, αφού χωρίς αυτή (ηλεκτροδότηση) η ιδιοκτησία καθίσταται αδρανής και κενή ουσιαστικού περιεχομένου (πρβλ. ΟΛΑΠ 21/2005, Δ/νη 2005/714).

Περαιτέρω, η επιβολή του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε με το πρόσχημα ότι ότι μπορεί να προβλεφθεί με νόμο ο εν λόγω περιορισμός που απαιτείται από τις περιστάσεις, δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 18 παρ. 5 του Συντάγματος, αφού η θέσπιση του περιορισμού που συνεπάγεται η διακοπή της ηλεκτροδότησης, ΔΕΝ γίνεται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, αλλά με το πρόσχημα απλώς της εξυπηρετήσεως του γενικότερου δημόσιου συμφέροντος, επιχειρείται η -για πολλοστή φορά- οικονομική αφαίμαξη των πολιτών, κατά τρόπο που ο περιορισμός αυτός τίθεται ΠΑΡΑΝΟΜΑ και οδηγεί στην ΑΧΡΗΣΤΕΥΣΗ ουσιαστικά του δικαιώματος αναιρώντας άλλως αποδυναμώνοντας το δικαίωμα της ιδιοκτησίας σε μεγάλο βαθμό [βλ. ΟΛΑΠ 226/1999, ΟΛΑΠ 37/1988 , Ολ. ΑΠ 896/85, 1/1982].

- Αρχή της απαγορεύσεως της διπλής φορολογίας (άρθρο 17 Σ)
Καταδείχτηκε στο κεφάλαιο 1 ότι το επιβαλλόμενο Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε πρόκειται εμφανώς για φόρο, παρά τον εκ του νόμου διδόμενο σε αυτό χαρακτηρισμό ως «τέλος», ελλείπει παγίως παρεχόμενων στους πολίτες υπηρεσιών, άλλως ειδικού και ΑΜΕΣΟΥ ανταλλάγματος στους υπόχρεους. Σε συνδυασμό δε με το γεγονός ότι επιβάλλεται στην ακίνητη περιουσία, προκύπτει

αυτονόητα ότι πρόκειται για ΦΟΡΟ ΣΤΗΝ ΑΚΙΝΗΤΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Αυτό όμως συνιστά κατάφωρη παραβίαση του Συντάγματος (άρθρο 17) αφού από τις διατάξεις του Ν. 1249/1982 προβλέπεται ΗΔΗ επιβολή φόρου σε ΟΛΑ τα ακίνητα που βρίσκονται στην Ελλάδα, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ από την ιθαγένεια, κατοικία ή την έδρα του ιδιοκτήτη τους.

Ορίζεται, στο άρθρο 19 παρ. 1 του Ν. 1249/1982 (ΦΕΚ Α 13/5.4.1982) ότι "Από το οικονομικό έτος 1982 και σε κάθε επόμενο έτος επιβάλλεται φόρος στην ακίνητη περιουσία που βρίσκεται στην Ελλάδα. Στο φόρο υποβάλλεται η συνολική αξία της περιουσίας που ανήκει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο και αποτελείται από ακίνητα που βρίσκονται στην Ελλάδα ή εμπράγματα δικαιώματα σ' αυτά, εκτός της υποθήκης". Κατά δε το άρθρο 20 παρ. 1 του ίδιου νόμου "Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια, κατοικία ή την έδρα του, φορολογείται για την ακίνητη περιουσία του, που βρίσκεται στην Ελλάδα στην πρώτη Ιανουαρίου του έτους φορολογίας".

Συνάγεται από αυτά, ότι παραβιάζεται εν προκειμένω η αρχή της απαγορεύσεως της διπλής φορολογίας, δηλαδή της φορολογήσεως της ίδιας φορολογητέας ύλης για την ίδια αιτία. Η επιβολή του εν λόγω ΦΟΡΟΥ στα ακίνητα [βλ. λόγος ακυρώσεως 1] αποτελεί εν προκειμένω δεύτερη φορολόγηση των ίδιων ιδιοκτητών ακινήτων για την ίδια αιτία, πέραν δηλαδή του Φόρου Ακίνητης Περιουσίας και μάλιστα για το ίδιο οικονομικό έτος (ομοίως δε και για τα επόμενα). Η διπλή φορολόγηση αντίκειται στο άρθρο 17 του Συντάγματος, καθώς και στο Πρώτο Πρόσθετο Πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ που προστατεύουν την ιδιοκτησία και τα εν γένει περιουσιακά δικαιώματα του ατόμου.

5. Άρθρα 2 παρ. 1 και 5 παρ. 1 του Συντάγματος. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας μεταξύ των περιορισμών στα ως άνω δικαιώματα και του επιδιωκόμενου με αυτούς σκοπού, και ειδικότερα της επί μέρους

έκφρασή της, της αναγκαιότητας ή του ηπιωτέρου μέσου (η λήψη του μέτρου αυτού να είναι το μόνο μέσο, κατ' αποκλεισμό κάθε άλλου προβλεπομένου από τις κείμενες διατάξεις).

Η προσωπικότητα, δηλαδή το σύνολο των εκφάνσεων, που συνθέτουν την αξία του ανθρώπου και αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία της ανθρωπίνης ιδιότητας, αλλά και των συντελεστών εκείνων που καθορίζουν την ατομικότητα του προσώπου ως πνευματικού και κοινωνικού όντος, προστατεύεται στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου από τις παράνομες προσβολές εκ μέρους τρίτων, κυρίως με τη γενική διάταξη του άρθρου 57 ΑΚ. Προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη τρίτου με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση που υπάρχει σε μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής.

Οι διατάξεις αυτές κυρίως του άρθρου 57 ΑΚ, συνιστούν και αποτελούν συγκερασμό στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου των διατάξεων των άρθρων 2 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας και 5 παρ. 1 αυτού, το οποίο ορίζει ότι καθένας μπορεί να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητα του, προς εκπλήρωση της υποχρέωσης της Πολιτείας, όχι μόνο να σέβεται αλλά και να προστατεύει την αξία του ανθρώπου από προσβολές τρίτων.

Έτσι με το άρθρο 2 του Συντ. διακηρύσσεται, ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας, υπό την έννοια ότι η πολιτεία οφείλει να σέβεται την αξία του ανθρώπου, ως ατόμου και μέλους του κοινωνικού συνόλου, αλλά και να την προστατεύει δηλ. να μεριμνά για την αποτροπή της προσβολής της, εκ μέρους των φορέων της εξουσίας, αλλά και εκ μέρους ιδιωτών (Αρ. Μάνεση, Ατομικές ελευθερίες, εκδ. 1982, σελ. 110). Με βάση την κεντρική αυτή αντίληψη για την αξία του ανθρώπου έχουν περιληφθεί στο δεύτερο μέρος του Συντάγματος υπό τον τίτλο «Ατομικά και Κοινωνικά δικαιώματα», μεταξύ των άλλων, οι διατάξεις του άρθρου 5 για την ελεύθερη ανάπτυξη

της προσωπικότητας.

Η διάταξη του άρθρο 2 παρ.1 με την οποία θεσπίζεται η υποχρέωση της πολιτείας όχι μόνο να σέβεται και να μη θίγει, με ενέργειές της, την αξιοπρέπεια του ανθρώπου, αλλά και να την προστατεύει, με τη λήψη των αναγκαίων μέτρων, από κάθε προσβολή είτε αυτή προέρχεται από ιδιώτες, είτε από την άσκηση κρατικής εξουσίας, αποτελεί τον πυρήνα των ατομικών δικαιωμάτων και ταυτόχρονα το όριο οποιουδήποτε περιορισμού τους. Όμως, ενόψει της γενικότητάς της, εφαρμόζεται επικουρικά μόνο έναντι των ειδικών διατάξεων που κατοχυρώνουν τα ατομικά δικαιώματα, στις περιπτώσεις δηλαδή που δεν καλύπτονται από τις ειδικές διατάξεις.

Έτσι, σε περίπτωση κατά την οποία όργανο της εκτελεστικής λειτουργίας πολλώ δε μάλλον η ΔΕΗ η οποία λειτουργεί με μεθόδους της ιδιωτικής επιχειρηματικής οικονομίας, εκδίδει «πράξη» (!), κατ' επίκληση διατάξεως νόμου, η οποία της αναθέτει την είσπραξη Φόρου Ακίνητης Περιουσίας όμως, η πράξη αυτή έχει και αντανάκλαση την άσκηση ατομικού δικαιώματος, κατοχυρωμένου συνταγματικώς, ενός η περισσότερων προσώπων, θίγοντας το ή ρυθμίζοντας την άσκηση του, τότε η πράξη αυτή, έχοντας απολέσει τον αμιγή "κυβερνητικό" της χαρακτήρα, επανέρχεται στον κανόνα της «εκτελεστικής διοικητικής πράξεως» και είναι ελεγκτή κατ' αρχήν από τον ακυρωτικό δικαστή αλλά και από τα δικαστήρια κάθε βαθμού και δικαιοδοσίας (παρεμπίπτων χαρακτήρας του ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, ως το βασικότερο γνώρισμα του ημέτερου συστήματος «διάχυτου» ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων) .

Τούτο δε διότι δεν νοείται, κατά τα προεκτεθέντα, «διοικητική πράξη» (όπως προκλητικά επιχειρείται να αναβαθμιστεί ο λογαριασμός κατανάλωσης της ΔΕΗ με παράνομη ενσωμάτωση σε αυτόν Φ.Α.Π.), με την οποία (πράξη) γίνεται επέμβαση στην άσκηση ατομικών δικαιωμάτων, τα οποία κατοχυρώνει και ρυθμίζει κανόνας δικαίου συνταγματικής τάξεως, να μην

είναι ελεγκτή από την δικαστική εξουσία. Η υιοθέτηση της αντίθετης εκδοχής, της εκδοχής δηλαδή, ότι οι πράξεις της εκτελεστικής λειτουργίας πολλω δε μάλλον μιας εισηγμένης στο Χρηματιστήριο εταιρίας, οι οποίες επιδιώκουν, ως εκ του σκοπού των, την εξυπηρέτηση των αναγκών διαχειρίσεως της οικονομικής πολιτικής εξουσίας εκφεύγουν, ως εκ της φύσεως τους, παντός δικαστικού ελέγχου, θα οδηγούσε στο άτοπο, συνταγματικές διατάξεις, που επιβάλλουν υποχρεώσεις της Πολιτείας υπέρ των διοικούμενων, χωρίς κανένα περιορισμό και επιφύλαξη, όπως είναι, μεταξύ άλλων, η διάταξη του άρθρου 2 § 1 του Συντάγματος, που ορίζει ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας, να μπορούν να περιορισθούν από το νομοθέτη (και, ακολούθως, με δική του εξουσιοδότηση σε μια εισηγμένη στο Χρηματιστήριο εταιρία!!!) κατ' επίκληση της ανάγκης διατηρήσεως των στόχων του προϋπολογισμού και τούτο χωρίς κανένα δικαστικό έλεγχο...

Περαιτέρω, στις περιπτώσεις που το Σύνταγμα θεσπίζει ατομικά δικαιώματα, τα οποία μπορούν να υπαχθούν σε ρυθμιστική επέμβαση και περιορισμούς από το νομοθέτη, όπως είναι το δικαίωμα σε συνεχή και απρόσκοπτη ηλεκτροδότηση, μπορεί να υποστεί περιορισμούς, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί: α) επιδιώκουν θεμιτούς και συμβατούς με την έννομη τάξη σκοπούς, β) ότι δεν θίγεται ο πυρήνας του δικαιώματος, και γ) υπάρχει εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των περιορισμών και του επιδιωκόμενου με αυτούς σκοπού, οποιαδήποτε επέμβαση επιχειρείται, κατά νομοθετική εξουσιοδότηση από «διοικητική» δράση στην ενάσκηση τους (πόσο μάλλον από τη «διοικητική» δράση μιας εταιρίας που λειτουργεί με όρους της ιδιωτικής επιχειρηματικής οικονομίας), επιβάλλεται να είναι ελεγκτή από τον δικαστή, προκειμένου να ελέγχεται, κάθε φορά, αν, κατά την θέσπιση της περιοριστικής αυτής στο οικείο δικαίωμα επεμβάσεως, τηρήθηκαν οι τρεις ως άνω προϋποθέσεις.

Ειδικότερα, οι τρεις επί μέρους εκφάνσεις της αρχής της αναλογικότητας είναι α) η αρχή της καταλληλότητας (δια του χαρακτηρισμού του μέτρου

ως πρόσφορου), β) η αρχή της αναγκαιότητας ή του ηπιωτέρου μέσου ήτοι η λήψη του μέτρου αυτού είναι το μόνο μέσο, κατ' αποκλεισμό κάθε άλλου προβλεπομένου από τις κείμενες διατάξεις και γ) η αρχή της αναλογικότητας υπό στενή έννοια (δια του χαρακτηρισμού του μέτρου ως αναγκαίου). Σημειωτέον δε, ότι οι τρεις ως άνω επί μέρους εκφάνσεις της αρχής της αναλογικότητας, απορρέουν από τις θεμελιούσες του Κράτος Δικαίου συνταγματικές διατάξεις (άρθρα 4 επ. περί κατοχυρώσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων, 20 § 1 περί του δικαιώματος δικαστικής προστασίας, 20 § 2 περί του δικαιώματος της ακροάσεως πριν από κάθε δυσμενή για το διοικούμενο διοικητική ενέργεια, 26 περί της αρχής της διακρίσεως των λειτουργιών, 87 περί του δικαιώματος ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, 95 § 1 εδ. α' και 50 περί της αρχής της νομιμότητας της διοικήσεως).

Στην προκείμενη περίπτωση, καταδείχτηκε ότι το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε παρά τον σκόπιμο χαρακτηρισμό του ως «τέλος», αποτελεί στην ουσία ΦΟΡΟ και ειδικότερα Φόρο στην Ακίνητη Περιουσία (λόγος ακυρώσεως 1). Ότι για Φόρο στην Ακίνητη Περιουσία ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η έναρξη αναγκαστικής εκτέλεσης με την ταμειακή βεβαίωση καταλογισθέντος ποσού, εάν προηγουμένως ο υπόχρεος δεν έχει λάβει ΠΛΗΡΗ γνώση της σε βάρος του καταλογιστικής πράξης, κατόπιν υποχρεωτικής σύνταξης φύλλων υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ. με παράθεση σε αυτό της αξίας καθενός ακινήτου, της συνολικής αξίας της ακίνητης περιουσίας και του υπολογισμού του φόρου (βλ. λόγος ακυρώσεως 2). Ότι η σκοπιμότητα του χαρακτηρισμού του εν λόγω φόρου ως «τέλους» έγκειται στο να επιχειρηθεί ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ, η είσπραξή του μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ [βλ. λόγος ακυρώσεως 2]. Ότι αυτό έγινε με σκοπό την παράνομη εκμετάλλευση της ηλεκτρονικής βάσης δεδομένων που τηρεί η ΔΕΗ για τα ακίνητα που έχουν μετρητή κατανάλωσης ηλεκτρικού ρεύματος, ώστε η

βεβαίωση και είσπραξη του εν λόγω τέλους να επιχειρηθεί ΒΙΑΙΑ και ΓΡΗΓΟΡΑ από τη ΔΕΗ, λόγω της εκτίμησης του κυβερνητικού επιτελείου περί ανικανότητας -λευκής κατ' άλλους απεργίας- του φοροεισπρακτικού μηχανισμού και συνεπώς αδυναμίας είσπραξης των φόρων (βλ. κεφάλαιο 4). Ότι αυτό ακριβώς ομολόγησε με δηλώσεις του ο αντιπρόεδρος και υπουργός Οικονομικών της κυβερνήσεως, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να δικαιολογήσει την επαίσχυντη μεθόδευση της επιχειρούμενης βίαιης είσπραξης του εν λόγω δήθεν τέλους από τη ΔΕΗ (υπό την ψυχολογική βία της διακοπής της ηλεκτροδότησης), με το σκεπτικό ότι το μέτρο πρέπει **«ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ ΑΜΕΣΑ, ΝΑ ΑΠΟΔΩΣΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ και ΝΑ ΜΗΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ»!!!** (βλ. από 2:20 έως 3:00 του βίντεο στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.youtube.com/watch?v=ZBrzsrrFy2U>) .

Προκύπτει από τα παραπάνω ότι στην υπό κρίση περίπτωση παραβιάζεται η αρχή της αναγκαιότητας του μέσου αφού η λήψη του εν λόγω μέτρου (χαρακτηρισμός του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε ως δήθεν τέλους αντί ΦΟΡΟΥ που είναι το ορθό), όχι μόνο ΔΕΝ είναι το ΜΟΝΟ μέσο κατ' αποκλεισμό οποιουδήποτε άλλου, αλλά ΔΕΝ είναι καν το νόμιμο μέσο, αφού το προβλεπόμενο από τις κείμενες διατάξεις μέσο για την είσπραξη Φόρου στην Ακίνητη Περιουσία, είναι η έκδοση καταλογιστικής πράξης, κατόπιν υποχρεωτικής σύνταξης φύλλων υπολογισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων κατά το αντικειμενικό σύστημα και ακολούθως εκκαθαριστικό σημείωμα για κάθε έτος ξεχωριστά υπογραφόμενα από τον Προϊστάμενο της οικείας Δ.Ο.Υ.

6. Ο κοινωφελής χαρακτήρας της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού η οποία λειτουργεί χάριν του Δημοσίου συμφέροντος και ειδικότερα της «καλύτερας δυνατής εξυπηρέτησεως του δημοσίου συμφέροντος»...

Με τη διάταξη του άρθρου 1 του Ν 1468/1950 "Περί ιδρύσεως Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού" ορίζει "Ιδρύεται Οργανισμός υπό την επωνυμίας "Δημόσια Επιχείρησης Ηλεκτρισμού", σκοπόν έχων την κατασκευήν και εκμετάλλευσιν υδροηλεκτρικών και θερμοηλεκτρικών εργοστασίων καθ' άπασαν την χώραν, την εγκατάστασιν εθνικού δικτύου προς μεταφοράν της παραγομένης ηλεκτρικής ενέργειας και την διάθεσιν αυτής" (παρ. 1), "ο Οργανισμός ούτος αποτελεί δημοσίαν επιχείρησιν ανήκουσα εξ ολοκλήρου εις το Ελληνικόν Δημόσιον, λειτουργούσαν χάριν του Δημοσίου συμφέροντος, αλλά κατά τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας, απολαμβάνουσιν διοικητικής και οικονομικής αυτοτέλειας, τελούσαν όμως υπό την ανωτάτην εποπτείαν και τον έλεγχο του Κράτους. Τα της οργανώσεως και λειτουργίας αυτής, θέλουσι ρυθμισθή δια ΒΔ/τος εφ' άπαξ εκδιδομένου προτάσει του Υπουργικού Συμβουλίου και εισηγήσει του Υπουργού Συντονισμού". Σε εκτέλεση αυτού εκδόθηκε το από 28/28.1.1951 ΒΔ με το άρθρο 1 παρ. 1 του οποίου ορίζονται τα εξής: "Η Δημοσία Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (ΔΕΗ) ασκεί τα δια του Ν 1468/1950 αναγνωριζόμενα εις αυτήν προνόμια και δικαιώματα επί τω τέλει της καλυτέρας δυνατής εξυπηρετήσεως του δημοσίου συμφέροντος, εφαρμόζει δε ως μέσον προς επιτυχίαν του σκοπού τούτου τας μεθόδους της ιδιωτικής επιχειρηματικής οικονομίας", και τέλος, το άρθρο 36 παρ. 1 του ιδίου διατάγματος ορίζει "η ΔΕΗ απολαύει απάντων των δικαστικών προνομίων, ως εάν είναι το Δημόσιον".

Συνάγεται από τα ανωτέρω, ότι προορισμός της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού είναι η απρόσκοπτη και συνεχής αφενός παροχή ηλεκτρικού ρεύματος, αφετέρου, η αποτροπή του άμεσου κίνδυνου μερικής ή ολικής διακοπής παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, με συνέπεια να υπάρχει ενδεχόμενο να τεθούν σε κίνδυνο και οι στοιχειώδεις και ζωτικές ανάγκες του κοινωνικού συνόλου, να βλαφθεί η εθνική μας οικονομία, λόγω των μεγάλων ζημιών που είναι ενδεχόμενο να υποστούν από τη διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος η βιομηχανία και οι ζωτικές επιχειρήσεις, καθώς και η οικονομική υπόσταση των καταναλωτών.

Επίσης, η αποτροπή του κίνδυνου μερικής διακοπής, πράγμα που ενέχει κίνδυνο να προκύψει προσωπικός κίνδυνος ζωών πολιτών ή κίνδυνος σε εγκαταστάσεις, όπως αεροδρόμια, νοσοκομεία, κλπ.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, τυχόν διακοπή στην πρόσβαση ηλεκτρικής ενέργειας είναι παράνομη και καταχρηστική, δεδομένου ότι αντιβαίνει προφανώς στα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος στην πρόσβαση του εν λόγω κοινωνικού αγαθού.

Επί του εννόμου συμφέροντος

Ο πρώτος εξ ημών, με ΑΦΜ, είμαι κύριος ενός ακινήτου επί της οδού, αρ. στην Άνω Κυψέλη, επιφανείας τμ, με αριθμό παροχής 11..... και στοιχεία πελάτη 101....., το οποίο αποτελεί και την κατοικία μου.

Η δεύτερη εξ ημών, με ΑΦΜ, είμαι κυρία α) ενός ακινήτου επί της οδού αρ. στον Πειραιά, επιφανείας τμ, με αριθμό παροχής της ΔΕΗ και στοιχεία πελάτη της ΔΕΗ 60....., και β) το μισό (1/2) εξ αδιαιρέτου διαμερίσματος στο οικοδομικό τετράγωνο που περιβάλλεται από τους δρόμους Λ - Μ - Α και Λ. Σ και επί της οδού στην οποία φέρει τον αριθμό, με αριθμό παροχής της ΔΕΗ 604..... και στοιχεία πελάτη της ΔΕΗ

Ειδικότερα ο πρώτος , είμαι κύριος της υπό στοιχεία «ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ-1» οριζόντιος ιδιοκτησία του εβδόμου (...^{ου}) πάνω από το ισόγειο-πυλωτή ορόφου πολυκατοικίας σε οικόπεδο που βρίσκεται, στην Αθήνα στη θέση «.....» ή «.....» στο τότε προάστειο των Πατησίων, παρά το Λυσοιατρείο, κατά τον τίτλο κτήσεως, μέσα σε εγκεκριμένο σχέδιο της πόλης των Αθηνών, της περιφέρειας του Δήμου Αθηναίων, στο Οικοδομικό Τετράγωνο το περιβαλλόμενο από τις οδούς Α..... -Α..... - Μ..... - Σ....., και ειδικότερα στην οδό Αστυπάλαιας επί της οποίας φέρει τον αριθμό, η οποία εμφανίζεται σε κάτοψη με τα στοιχεία ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ

....-....., τόνον στο προαναφερόμενο από Οκτωβρίου 2005 σχεδιάγραμμα κατόψεως του εβδόμου (...^{ου}) πάνω από το ισόγειο-πυλωτή ορόφου, όσον και στον προαναφερόμενο από 26-.....-20.... πίνακα αναλογιών, του Αρχιτέκτονος Μηχανικού Γεωργίου....., καταλαμβάνει ολόκληρο τον ωφέλιμο χώρο του ορόφου αυτού, αποτελείται από σαλόνι-τραπεζαρία, κουζίνα, ένα (1) υπνοδωμάτιο, λουτρό, διάδρομο και εξώστη προς την οδό Αστυπάλαιας, έχει επιφάνεια μέτρα τετραγωνικά και
, όγκο ιδιόκτητο μέτρα κυβικά εκατόν σαράντα και, όγκο κοινοχρήστων μέτρα κυβικά σαράντα τρία και....., ήτοι συνολικό όγκο μέτρα κυβικά εκατόν ογδόντα τρία και, ποσοστό συνιδιοκτησίας εξ αδιαιρέτου επί του οικοπέδου (.....)...και συνορεύει γύρωθεν: ΒΟΡΕΙΑ με την οδό, ΝΟΤΙΑ με τον χώρο του ανελκυστήρα, τον κοινόχρηστο διάδρομο του ορόφου και με ακάλυπτο χώρο οικοπέδου, ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ με κοινόχρηστο διάδρομο ορόφου, κεντρικό κλιμακοστάσιο ορόφου και αντίστοιχο ανατολικό όριο οικοπέδου και ΔΥΤΙΚΑ με αντίστοιχο δυτικό όριο οικοπέδου. Στο διαμέρισμα αυτό ανήκουν ως παρακολούθημα κατ' αποκλειστική χρήση: α/ Η υπό στοιχεία «ΑΠΟΘΗΚΗ ...» -αποθήκη- του υπογείου της άνω πολυκατοικίας, η οποία εμφανίζεται με τα στοιχεία «ΑΠΟΘΗΚΗ ...» τόσο στο από 20..... σχεδιάγραμμα κατόψεως του υπογείου όσο και στο από πίνακα αναλογιών του Αρχιτέκτονος Μηχανικού Γεωργίου, αποτελείται από έναν (1) χώρο, έχει είσοδο από το κεντρικό κλιμακοστάσιο του υπογείου, έχει επιφάνεια μέτρα τετραγωνικά δύο και, όγκο ιδιόκτητο μέτρα κυβικά, όγκο κοινοχρήστων μέτρα κυβικά, ήτοι συνολικό όγκο μέτρα κυβικά και β/ Η υπό στοιχεία «ΘΕΣΗ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ» ανοικτή θέση σταθμεύσεως αυτοκινήτου που βρίσκεται στον υπόστυλο χώρο της πυλωτής της άνω πολυκατοικίας, η οποία εμφανίζεται με τα στοιχεία «ΘΕΣΗ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ» τόσο στο από σχεδιάγραμμα κατόψεως του ισόγειου-πυλωτής όσο και στο από πίνακα αναλογιών του Αρχιτέκτονος Μηχανικού Γεωργίου, έχει είσοδο από την οδό μέσω ράμπας με κλίση 25%, έχει επιφάνεια μέτρα τετραγωνικά δέκα και

Η δεύτερη από εμάς έχει

1) εις την πλήρη και αποκλειστική της κυριότητα, νομή και κατοχή ένα ακίνητο, μια παλαιά ισόγειον οικία, αποτελούμενη από τρία (3) κύρια δωμάτια, χωλλ, κουζίνα, λουτροκαμπινέ, μια αποθήκη και λοιπών βοηθητικών χώρων επιφανείας σήμερα μέτρων η οποία έχει κτισθεί επί οικοπέδου εκτάσεως, κατά τους τίτλους κτήσεως, μέτρων τετραγωνικών, ή όσης εκτάσεως είναι σήμερα πλέον ή έλαττον, το οποίο ευρίσκεται εις Πειραιά, εντός της περιφέρειας του Δήμου Πειραιά και εντός του εγκεκριμένου σχεδίου της πόλης του άνω Δήμου και επί της οδού επί της οποίας φέρει τον αριθμόν ήδη, εμφανιζόμενο με τον αριθμόν, εις το από, σχεδιάγραμμα του Μηχανικού Στ., το οποίο προσαρτάται εις το υπ' αριθμόν συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Πειραιώς Μιχαήλ Γεωργίου και συνορεύει, κατά τους τίτλους κτήσεως γύρωθεν Ανατολικά με την οδόν, επί προσώπου μέτρων ΔΥΤΙΚΑ με πρώην οικόπεδο Γ..... και μετέπειτα εν μέρει με οικόπεδο και εν μέρει με ιδιοκτησία Αλέξανδρου Κυριάκου, επί πλευράς μέτρων δέκα (....., ΑΡΚΤΙΚΑ με οικόπεδο Μόσχας χήρας, επί πλευράς μέτρων και και ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑ με οικόπεδο πρώην ιδιοκτησίας Γ., μετέπειτα με οικοδομή Πέτρου Γεωργίου και ήδη ιδιοκτησία Βασιλικής Δημητρίου..... επί πλευράς μέτρων Το άνω οικόπεδο, κατόπιν νεώτερης επιμέτρησης του από τον τοπογράφο Πάνον Γ..... ο οποίος συνέταξε το από, τοπογραφικό διάγραμμα, το οποίο νόμιμα χαρτοσημασμένο και υπογραφόμενο από τους συμβαλλόμενους και εμένα προσαρτάται εις το παρόν, επί του οποίου τοπογραφικού αναγράφεται η δήλωση του Ν. 651/1977, κατά την οποία το άνω οικόπεδο, είναι εντός σχεδίου, άρτιο και οικοδομήσιμο κατά τον νόμο, έχει έκταση επίσης τετραγωνικά μέτρα, εμφανίζεται εις το τοπογραφικό τούτο με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία Α-Β-Γ-Δ-Α και συνορεύει, κατά το τοπογραφικό τούτο διάγραμμα ΒΟΡΕΙΑ επί πλευρά Β-Γ μέτρων και με οικόπεδο κληρονόμων, ΝΟΤΙΑ επί πλευρά Α-Δ μέτρων με ιδιοκτησία κληρονόμων, ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ επί προσώπου Γ-Δ

μέτρων με την οδόν και ΔΥΤΙΚΑ επί πλευράς
 μέτρων με ιδιοκτησία εν μέρει και εν μέρει με
 ιδιοκτησία , και

2) κατά πλήρη κυριότητα, νομή και κατοχή το μισό (1/2) εξ αδιαιρέτου του
 με στοιχεία Άλφα κεφαλαίο ένα (.....) διαμερίσματος του πρώτου (...)
 πάνω από το ισόγειο ορόφου της άνω πολυκατοικίας, το οποίο διέπεται από
 τις διατάξεις του Ν. 3741/29 «περί της ιδιοκτησίας κατ' ορόφους» του Ν.Δ.
 1024/1971 και των άρθρων 1002 και 1117 του Α.Κ., από μια πολυκατοικία
 που βρίσκεται στην Καλλιθέα Αττικής, εντός του εγκεκριμένου ρυμοτομικού
 σχεδίου της πόλης Καλλιθέας , της περιφέρειας του Δήμου Καλλιθέας
 Αττικής, στο οικοδομικό τετράγωνο που περιβάλλεται από τους δρόμους
 και επί της οδού στην οποία φέρει τον
 αριθμό, κτισμένη σε οικόπεδο έκτασης κατά τον τίτλο κτήσης
 μέτρων τετραγωνικών ή όσης έκτασης και αν είναι πλέον ή
 έλαττον, που φαίνεται στο από Ιουνίου τοπογραφικό διάγραμμα του
 πολιτικού μηχανικού Μηνάτο οποίο προσαρτάται στο υπ' αριθμόν
 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Αθηνών με τα
 κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία Α-Β-Γ-Δ-Α όμοιο του οποίου θεωρηθέν νόμιμα
 από το Γραφείο Τηρήσεως Κτηματολογίου προσαρτάται στην υπ' αριθμόν
 πράξη στου συμβολαιογράφου Αθηνών και
 αντιστοιχεί προς τη υπ' αριθμόν κτηματολογίου ιδιοκτησία του
 Κτηματολογίου, όπως φαίνεται από το υπ' αριθμόν έγγραφο του
 Κτηματολογίου, το οποίο προσαρτάται στην υπ' αριθμόν πράξη
 του Συμβολαιογράφου Αθηνών..... και συνορεύει ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ
 επί πλευράς μέτρων με ακίνητο ιδιοκτησίας,
 ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΑ επί πλευράς μέτρων με ακίνητο ιδιοκτησίας
 και ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ μ....., επί προσώπου μέτρων
 Αποτελείται από τρία (3) κύρια δωμάτια , χωλλ, διάδρομο,
 κουζίνα, λουτρό και δύο (2) εξώστες, έχει επιφάνεια μέτρα
 τετραγωνικά.....

Επειδή προκύπτει από τα ανωτέρω ότι ως ιδιοκτήτες των ακινήτων μας, ο

πρώτος του ακινήτου επί της οδού, αρ. στην Άνω Κυψέλη, επιφανείας τμ, με αριθμό παροχής της ΔΕΗ 111..... και στοιχεία πελάτη της ΔΕΗ 101....., η δεύτερη α) ενός ακινήτου επί της οδού αρ. στον Πειραιά, επιφανείας τμ, με αριθμό παροχής της ΔΕΗ 600..... και στοιχεία πελάτη της ΔΕΗ 60....., και β) το μισό (1/2) εξ αδιαιρέτου διαμερίσματος στο οικοδομικό τετράγωνο που περιβάλλεται από τους δρόμους και επί της οδούστην οποία φέρει τον αριθμό , με αριθμό παροχής της ΔΕΗ 604..... και στοιχεία πελάτη της ΔΕΗ, τα οποία αποτελούν για αμφότερους ιδιόκτητα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα οικιστικής χρήσης, για τα οποία καλούμαστε να καταβάλλουμε το αναλογούν στις ως άνω ιδιοκτησίες μας «Έκτακτο Ειδικό Τέλος Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.)» για το οικονομικό έτος 2011 καθώς και για τα επόμενα οικονομικά έτη, ως εκ τούτου υφιστάμεθα οικονομική βλάβη από την επιβολή του ως άνω «Έκτακτου Ειδικού Τέλους Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.)» , κατά συνεπεία αυτού, προφανές είναι το έννομο συμφέρον που έχουμε για την άσκηση της παρούσας αιτήσεως ακυρώσεως.

Επειδή , ήδη με την από 12/10/2011 Εξώδικη Διαμαρτυρία μας με Δήλωση και Πρόσκληση απευθυνόμενη κατά της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ Α.Ε.» την οποία κοινοποιήσαμε α) στην Ομοσπονδία με την επωνυμία «ΓΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ (ΓΕΝ.Ο.Π./Κ.Η.Ε.)», β) τον κ. Πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών και γ) τον Πρόεδρο της Κ.Ο. του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ), γνωστοποιήσαμε σε αυτή (ΔΕΗ ΑΕ), ότι αρνούμαστε να καταβάλλουμε το παρανόμως επιβαλλόμενο Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε για τα ανωτέρω ακίνητά μας για τους εδώ λεπτομερώς αναφερόμενους λόγους (οι οποίοι αποτελούν αυτούσιοι, το περιεχόμενο της από 12/10/2011 Εξώδικης Δήλωσής μας) και ότι περαιτέρω, προτιθέμεθα όπως προβούμε σε κατάθεση στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων του ποσού που αντιστοιχεί σε κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος,

καλώντας τη να μην περιληφθεί στους λογαριασμούς κατανάλωσης ηλεκτρικού ρεύματος ουδεμία χρέωση που αφορά στο παρανόμως επιβαλλόμενο Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.

Επειδή η παρούσα αίτηση ασκείται εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς, οι δε προσβαλλόμενες πράξεις είναι συναφείς μεταξύ τους και παραδεκτώς συμπεροβάλλονται δια της παρούσας.

Επειδή τα ανωτέρω είναι νόμιμα, βάσιμα και αληθή.

Επειδή οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι μη νόμιμες και ως εκ τούτου ακυρωτές, καθώς έχουν εκδοθεί εις εκτέλεση των διατάξεων του Ν. 4021/2011 (ΦΕΚ 218/Α΄/03-10-2011) ο οποίος ευθέως αντίκειται στο Σύνταγμα και σε Διεθνείς και Ευρωπαϊκούς κανόνες δικαίου.

Επειδή έχουμε προφανές ίδιο άμεσο και ενεστώς έννομο συμφέρον για την άσκηση της παρούσας αιτήσεως ακυρώσεως.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

και με την επιφύλαξη όσων λόγων ακυρώσεως ήθελε προσθέσουμε στο μέλλον

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση ακύρωσης.

Να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις.

Να καταδικαστεί το καθ' ου στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 24 Οκτωβρίου 2011

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

